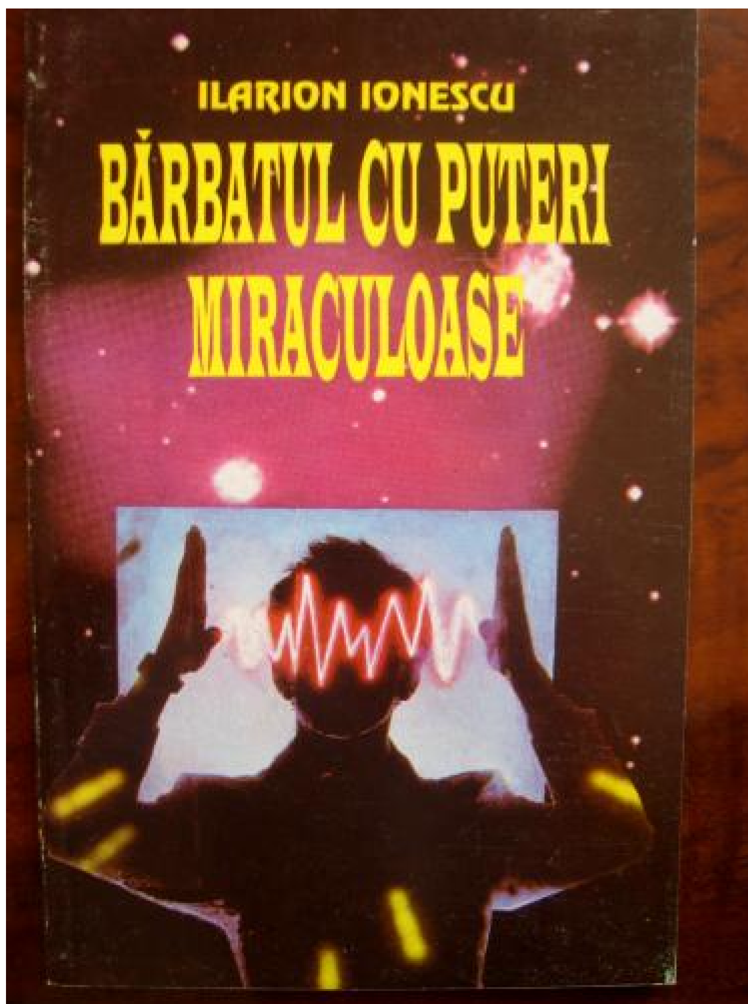
ILARION IONESCU

BĂRBATUL CU PUTERI MIRACULOASE

Dedic această carte memoriei mamei mele MARINA, fiica lui Gheorghe Marinescu, preotul de la care am moştenit harul dumnezeiesc al vindecărilor si celelalte facultăţi paranormale.

Ilarion Ionescu

Pe când eram copil, să fi avut pe atunci vreo doisprezece ani, mama m-a chemat pe mine şi pe ceilalţi fraţi, şi ne-a arătat în curtea păsărilor o găină pe care trebuia s-o taie. Aşa că noi am încercat s-o prindem. Curtea era destul de mare şi plină de acareturi: coteţe, grajduri, magazii, plus o stivă de lemne şi un maldăr de crăci uscate. Găina urmărită de noi s-a dovedit destul de ageră, zbura când pe coteţ, când pe lemne, când pe deasupra capetelor noastre şi nici gând să se lase prinsă. Larma din curte era amplificată de lătratul câinilor, de cotcodăcitul cocoşului şi al

celorlalte păsări, care, speriate şi ele, se fereau din calea noastră. Fraţii mei alergau gâfâind după găină, când într-o parte, când în alta, fără sorti de izbândă.

Atunci s-a produs ceva care mult timp m-a frământat şi nu i-am putut da nici o explicaţie: o forţă interioară m-a ţinut pe loc; am stat, am privit găina cu insistenţă şi, mental i-am poruncit să se oprească, am simţit că ceva din fiinţa mea se desprinde şi face corp comun cu găina care în acel moment a căzut la pământ cu aripile întinse. Şuviţe negre de păr mi s-au mişcat fără ca cineva să le fi atins şi un pârâit uşor, ca o descărcare electrică, mi-a brăzdat tâmplele. Unul dintre fraţi a ridicat găina şi a strigat victorios:

- Am prins-o !
- Nu ai fi pus tu mâna pe ea dacă eu nu i-aş fi poruncit să stea, i-am răspuns.

Vorbele mele au stârnit o discuţie foarte aprinsă, la care au luat parte toţi cei de faţă. Fratele cel mic susţinea, şi era convins că, datorită oboselii, găina căzuse la pământ.
Mama, fratele celălalt şi un vecin, ce se afla la noi, nu-şi puteau explica cum de fusese posibil, ca o pasăre până atunci aşa vioaie şi plină de viaţă să cadă brusc, ca lovită de măciucă. Şi atunci, ca o justificare a argumentelor mele, mi s-a cerut să repet scena, făcând să cadă de pe crăci o găină moţată. Grămada de crăci uscate pe care se retrăseseră o parte din găini era ceva mai departe. A trebuit să fac câţiva paşi, până am simţit iar în corpul meu acea învăluire ce-mi unea fiinţa cu pasărea vizată. Aceeaşi privire insistentă urmată de porunca scurtă: „Cazi !", de data aceasta spusa tare, în auzul tuturor. Pe capul meu am simţit părul mişcându-se, iar în urechi un zgomot de artificii aprinse, în timp ce pasărea moţată, cu aripile întinse ca de zbor, a căzut între crengile uscate. Curios este că deşi lângă ea mai erau şi alte păsări, nici una dintre ele nu a căzut odată cu ea. Cei ce au asistat la această. întâmplare au rămas uluiţi, convinşi că un lucru necurat se întâmpla cu mine. Mama m-a luat de mana, mi-a şters cu o batista broboanele de transpiraţie de pe frunte, m-a sărutat şi, cu lacrimi în ochi mi-a zis: "Ai darul de la Dumnezeu pe care l-a avut şi tatăl meu."

Despre acest bunic, care fusese preot în comuna Pleaşa si pe care lumea îl poreclise Părintele Vraciu, se vorbea încă mult, deşi nu mai era în viaţă. Pe numele adevărat Gheorghe Marinescu, părintele avea de la Dumnezeu darul de a vindeca multe boli, de a face anumite prorociri. În tinereţea lui fusese în Turcia, în Egipt şi Tibet. Îi urmase, la aceeaşi parohie, fiul lui, cu acelaşi nume. Preot evlavios, bun la suflet, dar fără. însuşirile paranormale pe care le poseda tatăl său. Pe acest bunic nu-l cunoşteam decât din fotografii. Întâmplarea cu găinile adormite a făcut ocolul satului Floreşti, unde locuiam pe timpul acela cu părinţii, fraţii şi surorile mele. În joaca noastră copilărească, eu făceam unele fapte ieşite din comun. Într-o zi, am pus pariu cu un grup de copii că pot să intru în curtea vecinului Nuţă Alexandru, care avea un câine lup deosebit de agresiv. Câinele nu era legat în lanţ, poarta era închisă, fără să fie încuiată, iar la vecin acasă nu era nimeni. Asistat de grupul de copii, ce se uitau printre ulucile gardului, am deschis poarta şi am intrat în curte. Casa era la vreo 10-15 metri de poartă. De pe prispa casei unde stătea, câinele s-a repezit spre mine cu o furie ce-ţi îngheţa sângele în vine. Copiii au dat chiote de frică şi au fugit înspăimântaţi. Câteva femei, atrase de ţipetele şi de larma din stradă, au alergat să vadă ce se întâmplă. Când au dat cu ochii de câinele care era groaza satului, aşezat cuminte la picioarele mele, şi-au făcut cruce, fiind convinse, cum aveau să spună mai târziu, că lucrez mână în mână cu dracul. Atunci când câinele a întâlnit privirea mea prietenoasa, dar foarte fermă, si porunca de a se aşeza jos, în capul meu s-a instalat aceeaşi stare de încredere oarbă în forţele pe care de acum le simţeam manifestându-se din plin, prin înţepături în vârful degetelor, transpiraţie abundentă şi căldură excesivă în tot corpul.

OILE FURATE

Înainte cu câteva nopți de a se întâmpla cele povestite, avusesem un vis foarte ciudat, care mi s-a întipărit foarte bine în memorie: se făcea că era o noapte înstelată şi eu pluteam în jurul unor pâlcuri de stele ce formau diferite figuri bine conturate. La un moment dat, stelele au dispărut şi eu am rămas într-un întuneric profund. Pribegind aşa prin spațiu, fără nici o țintă, mi-a apărut în față o fâşie de lumină, bine delimitată între două laturi de întuneric. În porțiunea luminată se afla o grădină înconjurată de ziduri în care era fixată o poartă de metal. În interiorul grădinii se aflau mulți pomi înfloriți, de diferite culori, predominând culoarea albă şi mov, pe jos un covor de iarbă verde, despărțit în mijloc de-o alee formată din lespezi de marmură albă, strălucitoare. De undeva se auzea o slujbă religioasă şi o voce melodioasă repeta de multe ori: „Veniți cei chemați la mine !” Pentru o clipă, poarta s-a deschis şi în grădină au intrat trei bărbați şi eu. Când poarta s-a închis cu zgomot mare, m-am trezit din somn.

Pendula din perete a bătut de trei ori, indicând ora din noapte. N-am mai putut dormi, am stat aşa cu ochii deschişi, meditând la visul ce-l avusesem, fără să mă scol din pat. Mi-a venit atunci în memorie visul biblic al Faraonului, care, stând pe malul Nilului, a văzut ieşind din apă şapte spice de grâu pline de rod, înghițite de şapte vaci slabe. Visul Faraonului îl tălmăceşte Iosif. Oare mie cine-mi va explica semnificația visului ? M-am gândit la părintele Victor, preotul satului nostru, care avea o cultura deosebită…

Părintele m-a ascultat cu mult interes, şi mi-a zis: "Ai avut un vis de apostol, dar după toate faptele tale eşti un drac. Mai vino şi tu pe la biserică !”

Avea dreptate părintele, eu nu eram un copil cuminte şi ascultător. Ba, dimpotrivă, eram rău, bătăuş, îmi alunecau ochii la bunurile altora şi nu mă lăsam până nu mi le însuşeam în mod necinstit. Nici cu învățătura nu prea dam în ham. Aşa că numai sânge de sfânt nu-mi curgea prin vine. Şi totuşi, după întâmplările cu găinile, cu câinele fioros şi încă vreo câteva, alta a început să fie comportarea mea în familie şi în societate. Multă lume din sat venea la mine cu fel şi fel de probleme de sănătate. Era de-ajuns să pun mâna pe capul cuiva, care reclama dureri de cap, ca durerile să-i treacă într-un mod miraculos. O vorbă de încurajare era de-ajuns ca să dea speranțe omului ce mă solicita.

Într-o dimineață de toamnă, a venit la noi un oier, care vroia neapărat să stea de vorbă cu mine. L-am ascultat, omul reclama furtul unor oi. Depusese o reclamație şi la postul de jandarmi, dar marea sa speranță era în mine. Până atunci eu nu făcusem nici o descoperire de acest fel, nici măcar nu ştiam cum să încep. Omul era convins şi avea atâta încredere în mine încât această credință mi-a trezit atâta încredere puteri nebănuite şi convingerea că-l pot ajuta, deşi în realitate nu ştiam nimic în legătură cu cazul respectiv. L-am poftit pe un scaun şi m-am aşezat şi eu la masă, alături de dânsul. L-am rugat să-mi explice cum s-au petrecut lucrurile şi, în timp ce-l ascultam stând cu coatele rezemate pe masă cu capul între palme, am simțit în tot corpul o vibrație uşoară, urmată de o căldură. mare, ce se revărsa spre mine de undeva de sus. Valurile fierbinți ce se împrăştiau în jurul meu mă legau cu fire nevăzute de omul de lângă mine. El începuse să povestească: "Am adus seara oile de la izlaz, le-am băgat în țarc, le-am dat nutreț în iesle, am legat poarta cu sârmă, iar pe Fane, câinele cel mare, l-am pus în lanț la poarta din dos". În timp ce-mi povestea, am simțit un țiuit prelung în urechi, ca şi când cineva ar fi apăsat pe butonul unei sonerii nevăzute, am auzit o învălmăşeală de voci, ochii mi s-au închis şi un somn neaşteptat a pus stăpânire pe mine. Simțeam că mă cufund într-un întuneric adânc. Deodată, din

înaltul cerului întunecat, au pornit spre pământ puzderie de scântei, ce luminau spațiul înconjurător. În lumina aceea vie, ca de magneziu aprins, am văzut clar o casă înconjurată de-un gard de nuiele, un staul în care erau multe oi şi am auzit lătratul lung şi gros al unui câine. Pe măsură ce scânteile se stingeau, lătratul câinelui devenea urlet de durere, ce se pierdea din ce în ce mai slab în noapte. O scânteie nu s-a stins, s-a dilatat, până ce a ajuns de mărimea unei stele şi lumina ei era galbenă ca de fosfor. La lumina aceasta, am văzut un câine mare, vânăt, ce se zbătea în lanț şi din bot îi ieşeau clăbuci înroşiți de sânge. Atunci, prin spărtura gardului de nuiele din dosul casei, au apărut doi oameni mascați, ce purtau pe cap câte-un ciorap tras până sub bărbie. Cel mai mare de statură a întins o mână, ce devenea din ce în ce mai mare şi mai lungă, până a ajuns şi ea la staulul oilor. Aici, lumina stelei a slăbit mult, şi când intensitatea ei a revenit, am revăzut pe cei doi mânând oile spre şoseaua națională, pe care au traversat-o, urmând drumul printr-o mirişte. Din nişte gropi mari de colectat gunoi, a apărut o căruță cu doi cai, condusă de un om oacheş cu mustăți mari. Aici firul filmului din gândul meu s-a întrerupt. Am simțit mâna vânjoasă a omului care mă zgâlțâia de zor, strigându-mă pe nume. Ochii mi s-au deschis, si ca prin ceata, l-am văzut aşa, cu figura speriată, tot repetând întrebător: "Ai leşinat; Ți-e rău? Ce s-a întâmplat ?” Atunci, fără voia mea, am rostit cuvintele: „Mai lasă-mă să văd ce se întâmplă şi pe urmă te duci să-ți iei oile”. Capul mi s-a lăsat uşor pe masă, valurile de căldură îmi inundară iar corpul. Steaua ce-mi dispăruse dinaintea ochilor a apărut împreună cu tot alaiul. Acum vedeam numai căruța cu cai în care erau trei oameni şi trei oi. Steaua lumina în continuare şi, la lumina ei blândă, vedeam bine drumul urmat de căruță, care trecea prin dealul numit Semnul Dorobanților. A părăsit şleaul ce ducea spre o sondă, a traversat o şosea şi s-a îndreptat spre pădurea Țigăneasca. Iar am fost trezit din vraja visului acesta, de data aceasta de mama, care mă trăgea tare de păr şi-mi spunea să mă trezesc. În jurul meu se strânseseră mulți vecini. Am început să povestesc ce văzusem în timpul cât dormisem cu capul pe masă, afară, lângă cioban. Imediat au pornit câțiva oameni călare, împreună cu ciobanul şi şeful de post. Au găsit urmele căruței şi, mergând aşa cum le explicasem eu, au trecut şoseaua, au intrat în pădure şi, scotocind în stânga şi în dreapta, au găsit făptaşii într-un tufiş.

Nu mai încăpea nici un dubiu că de undeva din Univers primeam prin intermediul creierului meu un transfer de energie ce mă punea în legătură cu evenimentele petrecute. După această prezicere, care se dovedise cât se poate de exactă, rămăsesem cu dureri de cap şi curând am picat bolnav la pat. Slăbisem mult şi nu mai aveam poftă de mâncare. La rugămintea mea, mama mi-a amenajat o cameră. mai în fundul curții, unde să stau singur. Zgomotul, lumina prea mare mă deranjau. Nimeni nu mai avea voie să vină la mine. Mai tot timpul dormitam, între vis şi trezie.

Începusem să mă dedublez, adică, mă vedeam stând, de exemplu, în pat, dar cel ce mă privea eram tot eu, privindu-mă din alt unghi al odăii. Vedeam clar lucruri şi fapte ce se aflau sau se petreceau dincolo de pereții camerei mele. Era de-ajuns să mă aşez cu coatele pe masă, cu capul în mâini şi, printr-un efort de voință, să-mi dirijez gândurile, cu ochii închişi, într-o anumită direcție. Imediat tot corpul îmi vibra şi simțeam în cap şi în corp înțepături şi în acel moment eram în locul dorit, deşi nu părăseam încăperea. Odată, am făcut o experiență care era sa mă coste viața mamei mele: m-am aşezat la masa în poziția pe care v-am descris-o de atâtea ori. Mi-am concentrat puternic gândul la un frate al mamei care murise de vreo opt ani. Mi l-am închipuit aşa cum îl văzusem eu ultima oară în viață. Am vrut să vad dacă-l pot aduce în camera la mine, deşi era mort. Printr-un efort de voință, pe fondul unei credințe de neclintit, după o lungă concentrare a gândului, mi-a apărut în față o rază de lumină formată din miliarde de particule fine, de culoare

verde-albastră. Din această pulbere fină s-a materializat chipul unchiului meu. Pe măsură ce devenea mai vizibilă figura sa, eu simțeam că mă descompun, prefăcându-mă în particule fine de lumină. Nu ştiu cât a durat această secvență. M-au trezit strigătele mamei mele care intrase în odaie şi mi se prăbuşise la picioare. Ce se întâmplase de se umpluse de groază sufletul ei ? Mama a spus: "Când am deschis uşa, 1-am văzut pe Costică, fratele meu, în picioare, lângă masă, şi pe tine petrecut în umbră lângă el".

Trecuse o săptămână de la izolarea mea în camera din fundul curții când am primit o vizită neaşteptată. A sosit, într-un automobil decapotabil, directorul Societății Petroliere "Aurora", din Floreşti, unde tatăl meu era angajat în funcția de economist. D-I Atias era însoțit de un tânăr elegant După ce tânărul m-a consultat (atunci am aflat că era medic), s-a adresat mamei: "Doamnă, copilul e dotat de la Dumnezeu cu însuşiri deosebite, şi noi, la spital, avem mare nevoie de aşa ceva. Plătim transportul şi întreținerea lui pe timp nelimitat." Aşa s-a hotărât plecarea mea la Bucureşti.

MINUNEA DIN SALON

Spitalul Central era situat la periferia Bucureştiului, şi nu aşa cum îmi închipuiam eu, în mijlocul său, întins pe o suprafață mare, cu pavilioane frumoase, amplasate intre pomi şi ronduri de flori bine îngrijite, cu alei despărțite prin gard viu, o adevărată oază de verdeață. Mie mi se amenajase special o cameră la etajul doi, în pavilionul de neuropsihiatrie. Pe jos, era aşternut un covor cu chenare florale, un pat mare, lângă peretele cu cele două ferestre ce dădeau spre grădina cu pomi. O chiuvetă cu o oglindă deasupra, o masă cu două scaune şi un dulap pentru haine. Acestea formau mobilierul. Mâncarea mi se servea în cameră, de către o fată tânără, îmbrăcată într-un halat alb. Meniul era compus cam şaptezeci la sută din crudități, fructe ca desert, şi totdeauna miere de albine. Îmi plăcea camera şi m-am acomodat repede cu noul mod de viață. După instalarea mea în noua locuință, a venit dr. Cardaş cu o asistentă şi mi-a întocmit o fişă specială: doctorul dicta şi asistenta scria:
- Înălțimea: un metru şi... circumferința capului... au urmat cuvinte pe care eu nu le cunoşteam, ca: parietal, occipital etc. Culoarea ochilor: albaştri cu nuanțe verzui; la aceste cuvinte, asistenta s-a uitat la dl doctor şi l-a poftit lângă dânsa.
- Priviți de aici. Curios lucru, de-aici culoarea e nedefinită. Când eram cu fața spre perete, ei îmi vedeau ochii de-o culoare închisă, iar cu fața spre fereastră, culoarea irisului lua nuanțe albastre.
- Hm, un adevărat cameleon, şi aceasta face parte din particularitatea lui.
- Atunci ce scriu în fişă? "Albaştri". A urmat dictatul în continuare: părul negru, foarte creț. Aici am intervenit eu:
- Domnule doctor, când tună şi fulgeră sau când mă pieptăn la întuneric, prin părul meu apar scântei şi se aud uşoare trosnituri.
– Când te piepteni e normal să apară scântei, datorită electricității statice. Dar când tună ? Vom vedea.

A urmat apoi un examen de laborator, unde mi s-au făcut fel şi fel de fotografii în întuneric şi lumină, care mai târziu au fost prezentate doctorilor, asistenților şi studenților.

Noaptea am dormit bine şi am visat că zbor cu avionul. Dimineața am fost anunțat că peste o oră vine cineva să mă ia pentru a mă prezenta domnului doctor prof. Paulian. Căpătasem şi un halat curat, să-l iau pe mine, dar era măsura mare, şi a trebuit să întorc manşetele spre coate de doua ori; şi boneta era mare, îmi cădea peste ochi. În salonul de jos, unde am fost dus, domnul

profesor doctor Paulian aştepta într-un triciclu înconjurat de vreo zece doctori şi doctorițe, fiecare cu câte un caiet în mână. Am zis: "Sărut mâna tuturor celor de față" şi am vrut să-mi scot boneta de pe cap. La vederea mea, dl profesor s-a enervat, a tunat si a fulgerat:
– Am dat dispoziție să i se confecționeze copilului un halat şi o bonetă pe măsura lui, şi voi mi-l prezentați ca pe o paparudă ?...
După aceea, m-a examinat, m-a privit timp îndelungat în ochi, mi-a luat mâinile în palmele sale şi a spus ceva celor din jur, fiecare a consemnat în caiet. I s-au adus fişa şi fotografiile ce mi le făcuseră, le-a studiat si le-a trecut celorlalți doctori, care le-au dat din mână în mână.
– Cât priveşte schimbarea culorii ochilor e o iluzie optică transmisă asistentei, care s-a dovedit a fi un mediu excelent, de altfel, a zis dânsul.
Doctorul Cardaş a consemnat aceasta observație în fişă. A fost chemată asistenta. Până să vină, profesorul mi-a spus:
– Să te gândeşti că ai ochii negri.
Venită în grabă, asistenta a fost întrebată ce culoare a ochilor a trecut în fişa copilului ? Dânsa s-a uitat la mine şi a zis:
- Domnule profesor, el are acum ochii negri, dar atunci avea ochii albaştri, cum am consemnat în fişă, a văzut şi dl dr. Cardaş. La dânsul culoarea irisului se schimbă ca la cameleon.

O explozie de râs a împrăştiat voie bună în toată sala. Mi-am dat seama că înainte de a veni eu în salon se discutase mult despre mine. Şi problema cu culoarea ochilor l-a dispus pe profesor, care găsise aşa de repede un bun mediu receptiv în persoana asistentei. S-a adus, la ordinul dumnealui, dintr-un salon, o bolnavă pe targă, care gemea îngrozitor. Când a fost lăsată targa jos, dl profesor mi-a arătat cum să plimb palmele de la capul bolnavei spre picioare şi să repet cuvintele: "De acum durerile îți dispar, nu te mai doare nimic.” Pe măsură ce făceam acest lucru, bolnava a încetat să mai geamă, a deschis ochii pe jumătate, apoi i-a închis, un zâmbet i-a fluturat în colțul gurii şi s-a întors pe targă cu fata în jos. Atunci domnul profesor mi-a spus: „Fă-i pase !” (şi mi-a explicat că mişcările pe care le fac eu cu mâinile se numesc ştiințific pase). De la ceafă la şolduri. M-am conformat şi, făcându-i pase, îi sugeram: „Când te vei trezi din somn, nu vei mai simți dureri.” Pe măsură ce-i făceam pasele, simțeam că împrejurul meu aerul se mişca, deşi nu era aşa. Linştea era profundă, nimeni nu mişca, se auzeau doar cuvintele repetate de mine (sugestia). Bolnava nu mai gemea, dormea profund, a fost dusă cu targa în salonul respectiv. Mi s-a spus că de câteva zile gemea întruna şi, faptul că acum încetase, era o minune. Doctorii, care până atunci mă priveau cu suspiciune, m-au felicitat şi mi-au strâns mâna, asaltându-mă cu fel şi fel de întrebări, în special cele legate de activitatea mea paranormală. Intre timp, în salon a fost adus alt bolnav, dar nu pe targă, ci pe picioare, însoțit de două surori medicale, care-l sprijineau din ambele părți. A fost aşezat pe un scaun în fata profesorului. Bietul om era numai piele şi os, privirea-i era tulbure şi din când în când scotea câte un geamăt reținut. Rând pe rând, fiecare doctor l-a examinat şi rezultatul constatat îl consemnau într-un caiet. Bolnavului i s-a cerut să explice cum au apărut durerile, în ce împrejurare, de când şi care-i locul dureros.
- M-am trezit într-o noapte din somn cu dureri mari de cap, de altfel, cu câteva zile mai înainte, mai avusesem dureri, dar nu aşa mari. N-am dat mare importantă. Pe măsură ce timpul trecea, durerile deveneau de nesuportat. Mă doare tot capul, de la frunte până la ceafă, si am amețeli.

Profesorul, după ce l-a consultat, s-a adresat celorlalți doctori, cerându-le părerile - fiecare trebuind să pună diagnosticul. La urmă mi s-a adresat si mie:
- Tu ce zici ?
Am ridicat din umeri, cum că nu mă pricep, dar dl profesor, cu un gest m-a împiedicat să vorbesc.

- Treci şi tratează-l cu pase magnetice deasupra capului.

M-am conformat. M-am apropiat de bolnav, i-am luat capul în mâini si l-am privit fix în ochii care parcă revărsau valuri de durere. M-am concentrat mult şi, înainte de a să-i fac pasele, am simţit în tot capul tremuratul, starea de rezonanţă si căldura ce se degaja din mine şi mă lega de omul din fata mea. Am cerut un scaun, pe care m-am aşezat, si am început să-mi plimb ambele mâini, de la frunte spre ceafa. In timp ce palma stângă trecea prin dreptul urechii, simţeam în mână, până în extremităţile degetelor, înţepături. Am lăsat braţul mai jos, până s-a lovit de cap, deasupra urechii, şi am palpat până la un punct în care înţepăturile prin degete au devenit extrem de violente; în acelaşi timp, exact în acelaşi loc din capul meu, am simţit o durere vie. Mi-am întors fata către profesor şi am spus: „Aici e focarul durerii.” şi am arătat locul ce se afla deasupra urechii. În acelaşi timp, bolnavul a spus: "Acum durerea, domnule doctor, s-a deplasat în locul în care tine mana, insă e mult mai slabă !"

- Continuă pasele în locul acela şi caută să sugerezi bolnavului să adoarmă.

Aşa am făcut şi, cu glas melodios, repetam: „Dormi, acum vei dormi, durerile îţi vor dispărea complet. S-a produs la un moment dat ceva neprevăzut. Una dintre fetele ce sprijineau bolnavul, fixându-l pe scaun, a adormit şi dacă în apropiere nu era un doctor tânăr şi cu prezentă de spirit ca s-o prindă, ar fi căzut şi nu se ştie ce s-ar fi putut întâmpla. Şedinţa a fost întreruptă. Bolnavul nu mai avea dureri, dar nu căzuse în somn hipnotic, în schimb sora de caritate, care fusese dusă într-un salon pe pat, a dormit până spre seară. Înainte de a ajunge în salon, bolnavul s-a aplecat, mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o, gest ce m-a făcut să roşesc, dar mai rău m-am simţit atunci când a rostit cuvintele: "Să vă dea Dumnezeu sănătate, domnule doctor, că binecuvântate mâini aveţi". Auzi, eu şi doctor, eu care n-aveam decât cursul primar absolvit şi cu o medie care nu-mi făcea cinste. După plecarea bolnavului, profesorul a început să comenteze cazul. În timp ce explica, cei din jurul său începuseră să caşte foarte des şi una dintre doctoriţe, nemaiputând rezista somnului ce o cuprinsese, s-a aşezat pe scaunul unde stătuse bolnavul, a pus capul în piept şi a început să sforăie. A trebuit s-o transporte undeva în salon să-şi termine somnul hipnotic în care intrase indirect. Şedinţa a fost întreruptă.

FATA MORGANA

Zilele se scurgeau repede şi eu deveneam din ce în ce mai cunoscut, nu numai în pavilionul respectiv, ci în întregul spital, ba şi dincolo de el. Mi se confecţionase un costumaş, un halat şi o boneţică, albe ca spuma laptelui, lucrate impecabil, pe măsura mea. Administratorul spitalului avea instrucţiuni să se ocupe personal de mine, să fiu întotdeauna curat şi să nu-mi lipsească nimic. Pentru a-mi găsi pantofi albi, pe măsura piciorului meu, a trebuit să meargă cu mine în magazine cu vitrine încărcate cu fel de fel de lucruri frumoase, de m-a apucat ameţeala. Mi-a revenit în memorie dorinţa ce mă stăpânea să plec undeva departe de lume, să mă izolez de civilizaţia omenească, să devin sihastru.

Tot gândind eu aşa, nu mi-am dat seama când vânzătoarea de lângă mine, care m-a ajutat să probez pantofii, a lăsat capul pe genunchii mei, făcându-se ghem lângă scaunul pe care stăteam. Lumea a crezut că i s-a făcut rău. Celelalte vânzătoare au intervenit s-o ridice, a venit şi patronul. Fata refuza sa se ridice, spunând că după bătaia violenta pe care i-o administrase soţul, rămăsese cu dureri mari în tot corpul, dureri care, lângă mine, îi dispăruseră în mod fenomenal. Administratorul a fost asaltat cu fel şi fel de întrebări referitoare la mine. Dintr-un colt al magazinului, un domn îmbrăcat elegant şi încălţat cu pantofi ce scârţâiau la fiecare pas s-a

apropiat de mine, mi-a întins mâna şi s-a recomandat: "Doctor Nicolau, autorul cărților de hipnotism, sugestie şi autosugestie". I-am strâns si eu mâna şi mi-am pronunțat numele şi prenumele. Se arătă foarte surprins că nu citisem nici o carte de a sa. "Chiar nimic, domnule Ilarion ? Atunci cum se face că, în momentul în care fata s-a aplecat spre dumneata, ai întins mâinile spre dânsa ca un veritabil hipnotizator ? Fără să vreau, am văzut scena şi am urmărit-o până când fata s-a făcut ghem lângă scaunul dumitale."

Probabil că şi eu, tot fără să vreau, am simțit furnicături în corp şi involuntar am întins mâinile spre ființa în suferință, gestul acesta săvârşindu-se printr-o putere dumnezeiască. Bineînțeles că discuția aceasta nu putea continua în magazinul respectiv, cu atât mai mult cu cât şi aşa întâmplarea aceasta dereglase fluxul de vânzare. Doctorul Nicolau a cerut de la administrator unele relații despre mine şi, când a auzit că nu eram din Bucureşti, mi-a promis că mă va vizita la spital şi-mi va dărui o carte de-a sa. Şi s-a ținut de cuvânt. La spital toată lumea mi se adresa cu "domnule doctor". Acest titlu aşa de înalt, care mi se atribuise pe nedrept, bineînțeles, numai în modul de adresare, nu mă mai supăra. Ba îmi făcea chiar plăcere. Dar, atunci când, pentru prima oară profesorul m-a văzut îmbrăcat de sus până jos în alb, cu bonețica pusă şmechereşte într-o parte, mi-a întins mâna şi mi-a zis zâmbitor față de toată asistența: "Ehe, colega, acum mai semeni a doctor, nu cum erai îmbrăcat cu halatul acela lung şi larg, de gândeam că fuseseşi prins de pe gârlă." Am simțit că mi se urcă sângele la cap de ruşine. Auzi, "coleg", cu cel mai mare neurolog al țării.

Îmi luasem rolul în serios, dimineața îi însoțeam pe studenții care veneau să facă practică la spital, mergeam cu ei în saloane, luam temperatura bolnavilor, o treceam pe foaia de observație şi uneori mai făceam, fără să ştie profesorul, pase magnetice unor bolnavi care erau în crize. De multe ori, noaptea, asistentele, în loc să cheme doctorul de gardă, pentru unele cazuri, mă chemau pe mine. Un pacient, după ce s-a simțit bine în urma tratamentului cu pase magnetice, a scos din noptieră ceva bani să mă răsplătească, bineînțeles că nu am primit. Asistenta, venind după mine, mi-a spus: "Fiți practic, domnule doctor, primiți banii. Că aşa se procedează." Atunci prin cap mi-a stăruit o întrebare: Nu cumva de aceea mi s-au făcut buzunarele mari la halat ?

Aceste intervenții medicale nocturne mi-au fost apoi interzise de către profesor, în urma unui incident neplăcut. Într-o noapte, o maşină a "Salvării" a adus un bolnav foarte furios. Doctorul care era de gardă căuta să-i facă o injecție, dar era imposibil. Până să-l lege în cămaşa de forță, eu m-am postat în fata lui, căutând să-l influențez cu privirea, sugestionându-i să se liniştească. Furiosul m-a văzut şi s-a repezit la mine ca un câine turbat, zicând: "Tu ce beleşti ochii la mine. Mă ?" şi până să-l oprească vreunul, mi-a administrat un pumn intre ochi de-am văzut stele verzi. Am fugit cât am putut de frică şi nu m-am uitat înapoi. Aflând cauza cucuiului, profesorul mi-a zis: "Ți-ai cam depăşit atribuțiile, <<domnule doctor>>, şi te-ar fi putut costa chiar viața. De acum îți interzic orice intervenție de acest fel."

Prima şedință de telepatie s-a ținut în sala mare a pavilionului. Ca mediu, mi-a servit asistenta Adina, cea care îmi completase fişa de observație cu doctorul Cardaş. Au asistat opt medici şi doisprezece studenți şi studente. Mediului s-a dat un caiet şi un creion. După care, profesorul Paulian i-a recomandat ca, acolo, în camera unde va fi dusa, sa stea mai relaxată şi să deseneze pe caiet o pasare oarecare si când va fi chemată, să vină cu desenul. După ce asistenta fost închisă în camera respectivă, domnul profesor mi-a spus să mă gândesc intens la un porumbel. M-am făcut ghem în fotoliu, mi-am luat capul intre mâini, în aşa fel ca ochii să-mi fie acoperiți şi mi-am rezemat coatele pe genunchi. Aceasta era poziția în care eu îmi puteam concentra gândul cel mai bine. După puțin timp, prin întunericul creat în felul acesta, am auzit în

urechi țiuituri. Gândul îmi era concentrat la pasărea respectiva. O vibrație puternică prin cap, apoi o lumină puternica, m-au transportat mental în camera unde asistenta se străduia sa deseneze, nu prea reuşit, porumbelul cu aripile întinse, ca şi când ar zbura. I-am sugerat să scrie dedesubtul desenului cuvintele "Porumbelul păcii" - oare mie de unde îmi venise în gând acest cuvânt "Pace"? - , căci pe timpul acela la noi în tară era linişte şi nu se pomenea de război. Am luat mâinile de pe ochi, m-am sculat în picioare şi am spus: "Domnule profesor, doamna asistentă n-are talent la desen, de aceea i-am spus să scrie dedesubtul desenului <<Porumbelul Păcii>>. Când a fost chemată Adina şi a arătat desenul cu inscripția respectivă a fost felicitată de toată asistența.

A doua şedință: acelaşi loc, aceeaşi asistentă, acelaşi mediu. I-am spus unei studente să scrie ceva pe caietul său, în aşa fel încât să nu vadă nimeni ce scrie şi nici să spună cuiva ce a scris. Am chemat mediul, i-am spus să se aşeze pe un fotoliu şi să ia o poziție cât mai relaxata. I-am privit fix ochii şi i-am sugerat să doarmă şi, în timp ce doarme, să ne citească ce a scris studenta pe caiet, bineînțeles, fără să se uite în el. Am repetat de vreo şapte-opt ori cuvântul "adormi". În timp ce-i făceam "pase", de la cap spre piept, mediul a adormit, a lăsat capul în jos şi respirația i s-a accelerat. A trebuit să-i sugerez să-şi relaxeze respirația. Pe urmă am întrebat: "Vezi ce a scris X pe caiet ? Uite, acum vezi, citeşte, hai citeşte ! Mediul continua să doarmă şi să tacă. "De ce nu citeşti ? Vorbeşte o dată!". Mediul a deschis cu greu gura, care părea încleştată, şi a spus: "Dă-mi lumină, şi-ți citesc." Auzind, profesorul mi-a spus: "Las-o acolo, pe fotoliu, adormită şi mergi de citeşte tu în gând ce a scris studenta!"

Aşa am procedat. M-am apropiat de fereastra unde stătea studenta. A deschis caietul şi mi-a arătat ce a scris. În timp ce studenta deschidea caietul, mediul nici n-a aşteptat să citesc în gând fraza, că a şi început s-o rostească rar şi accentuat: "Dacă iau examenul cu succes şi dacă Victor mă iubeşte sincer." Sala a răsunat de râsete. La comanda mea, mediul s-a trezit din somn. Profesorul i-a acordat o zi liberă, să se odihnească.

După ce s-a restabilit liniştea, a ținut să facă unele observații şi precizări asupra şedinței. "După cum ați observat, a spus dânsul, mediul n-a putut citi în caietul închis - deşi în alte țări, cum ar fi de exemplu China, există la ora aceasta persoane care pot citi pasaje scrise în cărți închise, aflate chiar în bibliotecă."

În şedința noastră, în momentul când caietul a fost deschis, lumina de pe foaie a reflectat scrisul şi senzorii creierului mediului au fost pe recepție. Am putea face aici o comparație cu fenomenul "fata morgana", unde razele soarelui, fiind reflectate de unele straturi superioare ale atmosferei în deşert, fac ca o oază, care se află undeva departe, să fie văzută de beduinul însetat la o distanță mult mai mică.

MORTUL ÎNVIAT

E bine să-ți foloseşti darurile cu care Dumnezeu te-a înzestrat în scopuri umanitare, altfel orice rău vei face se va răsfrânge, până la urmă, asupra ta. Cuvintele acestea nu le-am înțeles eu cu mintea mea de adolescent, altfel nu m-aş fi apucat să procedez aşa cum am procedat la Şcoala de viticultură (astăzi Liceul de viticultură de la Valea Călugărească). Bazându-mă pe puterea mea de sugestie, ordonam mental unor profesori să mă asculte numai ce învățasem eu. Bineînțeles că figura nu mergea cu oricine. Pe prof. Mihail Cazacu şi pe directorul şcolii niciodată nu i-am putut influenta. În schimb, prof. Simionescu (Moşu), de geologie, şi prof. Panaitescu uşor cădeau sub influenta gândurilor mele. Elevii, care învățau şi luau notele pe merit, m-au reclamat de multe ori, dar nu au fost luați în seamă. În ultimul an de şcoală, când toți elevii se pregăteau de teze, a venit

la mine un coleg, Coteanu Teodor, şi mi-a zis :
- Ascultă, hai să facem o şedinţă de hipnotism sau de spiritism, cum ştii tu, şi să întrebăm ce subiecte ne vor da la examen, în felul acesta n-o să fie nevoie să tocim toată materia !

În şcoală aveam doi inşi care-mi serveau ca medii în şedinţele mele. Unul era Ghilencea şi altul, Puiu. Am optat pentru ultimul. La orele şaisprezece, am început şedinţa de hipnotism în dormitorul mare al şcolii. Mediul a intrat uşor în stare de transă, dar nici acum nu înţeleg ce m-a făcut să repet în continuare cuvintele: "Adormi profund", aşa, la nesfârşit, am repetat, deşi nu mai era nevoie. Rezultatul a fost groaznic: mediul a început sa se zbată în pat ca o pasare tăiată, coşul pieptului făcea eforturi supraomeneşti să poată continua procesul de respiraţie, inima, când bătea puternic şi neregulat, când repede, cu simptome de oprire. O transpiraţie abundentă i se scurgea de pe cap şi frunte. Până atunci nu mi se întâmplase aşa ceva cu nici un subiect şi nu era prima dată când îl hipnotizam pe Puiu. În cazul acesta trebuia să-mi păstrez calmul şi să sugerez subiectului să iasă din starea în care intrase. Profesorul de serviciu a intrat fuga în dormitor, anunţat fiind de către elevi că Puiu moare.

Panica a luat amploare atunci când toate metodele folosite de profesor, palme peste faţă, oţet pe la nas etc., nu au dat nici un rezultat. A fost chemat directorul, care locuia în incinta scolii. Dânsul a dat dispoziţie vizitiului Afanase să înhame caii la trăsura şcolii şi Puiu a fost transportat la spitalul Predingher, însoţit de un profesor. Eu m-am ascuns ca un laş la prietenul meu Boieroiu Dumitru, din sat, până seara. când s-a dat stingerea la şcoală. Toţi elevii comentau evenimentul, unii mă felicitau pentru forţa hipnotică, alţii din "lichea" nu mă scoteau, şi uite aşa, până după miezul nopţii, se strânseseră elevi din toate dormitoarele la mine.

În noaptea aceea, am dormit foarte puţin, mă frământau două probleme: una era situaţia sănătăţii celui hipnotizat şi a doua consecinţele ce le voi trage în urma celor întâmplate. În mod sigur, nu puteam să scap nepedepsit, şi pe timpul acela se practica pedeapsa "douăzeci la fund". Aceasta metoda consta în următoarele: te aduceau în faţa careului format din elevi, unul foarte voinic te lua în spate şi tu, "victima", trebuia să pronunţi fraza: "Adu, Doamne, din Buzău, douăzeci sau douăzeci şi cinci la fundul meu." După ce pronunţai asta, un coleg mai mare sau un profesor te croia la fund cu o funie din cânepă de cate ori erai obligat sa dai comanda. Metoda nu era prea civilizată, dar era de mare efect. Ca să scap nepedepsit, mi-am pus în minte un plan pe care nu-l putea îndeplini oricine. Am hotărât să-mi sugestionez o stare de catalepsie. Mai practicasem aceasta metodă odată, când tatăl meu hotărâse să mă pedepsească, şi s-a lăsat păgubaş. Deci, la treabă. Cum au părăsit elevii dormitorul, mergând să servească ceaiul, eu m-am aşezat pe pat, peste pătură, aşa echipat cum eram. Am fixat cu ochii un punct în tavan, mi-am concentrat puternic gândul acolo si, cu încredere mare în reuşita mea, mă autosugestionam mental: "Acum intru în stare de catalepsie, picioarele si tot corpul îmi amorţesc, devin tari ca fierul, îmi păstrez voinţa de control asupra mea, simţurile îmi rămân în stare trează, voi ieşi din această stare când doresc." Si aceste comenzi asupra mea au continuat până când, într-adevăr, începând de la picioare până la cap, furnicături puternice puseseră stăpânire pe mine. A urmat starea de înţepenire a muşchilor, ultimii cuprinşi de amorţeală fiind muşchii fetei si ai pleoapelor. Bătăile inimii s-au rărit mult şi de abia le percepeam eu. Respiraţia aproape că nu se mai producea, în schimb, vedeam tot, auzeam tot ce se petrecea în jurul meu dar, ori eu, ori un bolovan, tot una era. Nu ştiu exact cine a fost primul care m-a găsit în starea aceasta, dar am auzit în jurul meu multă hărmălaie. Am văzut fata directorului crispată, parcă mai îmbătrânită, dând ordin:
- Căutaţi pe lângă el şi pe sub pat, poate că există vreo sticluţă din care să fi băut vreo substanţă

otrăvitoare. (Noi, la şcoală, lucram cu asemenea substanțe otrăvitoare, cu care stropeam plantele şi pomii contra dăunătorilor).
- Domnule director, a sosit Afanase cu trăsura, a anunțat un elev. Doi vlăjgani puternici m-au transportat afară, ținându-mă unul de cap şi altul de picioare.
Bucătăreasa, când m-a văzut aşa înțepenit, ca o scândură, tot striga la o femeie de serviciu să vină repede c-o lumânare şi un chibrit, că aşa este creştineşte să-mi dau duhul, cu lumânare aprinsă la cap. Toți elevii erau în curtea şcolii şi căutau şi ei să fie de folos cu câte ceva în asemenea situații.

Problema mare era cum sa mă aşeze în trăsură aşa înțepenit ? Până la urmă s-a găsit soluția: am fost aşezat cu capul într-un colț al trăsurii, cu corpul în diagonală, sprijinit cu picioarele în colțul de jos şi la mijloc mi-au pus o pernă. Profesorul Iencuțu, care mă însoțea, s-a aşezat pe capră, lângă vizitiu. Alături de mine s-a aşezat un elev cu părul alb ca neaua, Zaharia; el avea misiunea să mă țină, dacă e nevoie, să nu mă răstorn. După ce am trecut de localitatea Chițorani, am vrut să-mi verific puterea de revenire la starea normală. Pentru aceasta am comandat mental degetelor de la piciorul drept să se mişte; deşi puțin stânjenite de bocanc, s-au mişcat. "Deci e pe bune, " mi-am zis. Aproape de Ploieşti, mi-am comandat mental ieşirea din starea de catalepsie. Corpul, membrele superioare şi inferioare au revenit la normal. Până să sesizeze Zaharia ce se întâmplă cu mine, am respirat adânc şi am sărit din trăsură iute, ca un iepure. Atâta a putut pronunța, cu uimire, profesorul: "Uite-l că a înviat şi a plecat".

Am fost exmatriculat din şcoală pentru influență nefastă asupra profesorilor şi elevilor, dintre care unul se îmbolnăvise psihic. Degeaba a insistat tata să fiu iertat şi reprimit în şcoală, că dorea mult să mă fac inginer agronom. Dl director nici nu voia să audă, motivând că din toate promoțiile de elevi ce i-au trecut prin şcoală, nici unul nu i-a provocat atâtea supărări şi emoții cum i-am pricinuit eu. Şi avea dreptate, de-ar mai trăi, să-i sărut mâna şi să-i cer iertare.
Atrag atenția celor ce vor urma indicațiile mele – pentru a se iniția asupra fenomenelor PSI – să nu practice catalepsia, fiind extrem de periculoasă.

MINUNEA DE LA MOARA DOMNEASCĂ

În uzina "Concordia", unde mă angajasem, am devenit curând vedetă. Forța misterioasă care clocotea în mine mă îndemna mereu la acțiuni ieşite din comun. Odată, era nevoie să fie fixată în universalul unui strung o piesă foarte mare. Macaraua de serviciu era defectă şi până să fie reparată, inginerul Colfescu, presat de timp, a strâns o parte dintre elevi pentru a ridica piesa. Ne-am aşezat roată în jurul strungului: în dreapta mea erau Pavel Ghiță, Andrei Brumărescu, Alexandru Baum, în stânga Alexandru Bădişteanu, Nelu Perieru şi Mândricel.

Inginerul s-a uitat la mine, a şoptit ceva maistrului Taşcă şi a zis: "Hai, Fachirule, să-ți văd forța". Nu ştiu la ce forță s-a referit, că aici nu era nici loc şi nici timp de glumit. Totuşi, am ridicat, ca la comandă, mâna stângă deasupra capului, cu degetele răsfirate, în timp ce prin capul meu simțeam revărsarea forței din adâncul universului, care de atâtea ori mă ajutase la înfăptuirea dorințelor. Am străfulgerat cu privirea pe toți din jurul meu şi. cu mâna dreaptă arătând spre piesă, am zis tare: "Înalță-te la locul tău!" Ca prin ceață, am zărit piesa ridicându-se, fără ca cineva să pună mâna pe ea.

Odată cu mine, toți din jurul meu au văzut la fel. În realitate, piesa nu se mişcase nici un milimetru din locul ei. Acest fenomen de "fata morgana" nu a durat decât o clipă, fiindcă zgomotul specific uzinei nu era propice unei şedințe de fachirism. Din toți cei ce erau de față, unul singur, Roman, nu a văzut piesa ridicându-se. Oare ce se întâmplase ?... Să se fi scurs, oare,

în pământ fluxul magnetic transmis de mine prin țeava de metal de care el se ținea ?… Era posibil ca țeava să se fi comportat ca un paratrăsnet. Dacă este aşa, avem dovezi că forța misterioasă care se revarsă din Univers nu este totuna cu undele biochimice ale creierului, cu ajutorul cărora se realizează fenomenele de telepatie. S-a verificat, de altfel, că unda telepatică nu este influențată de nici un obstacol din natură, şi nici nu suferă fenomenele de reflexie sau de refracție.

În mai puțin de zece minute, toată secția "Muniții" aflase de marele eveniment. Până spre prânz, vestea se dusese şi la celelalte secții. De acum, devenisem arhicunoscut, dar puțini erau cei ce-mi spuneau pe nume - mi se zicea Crețu, că aveam părul foarte negru şi creț, Nostradamus, Fachirul - cei de la strungărie şi maistrul Chiru îmi spuneau Rasputin. Numai bunica prietenului meu, Petre Ciupală, îmi spunea Sfântu' , şi asta pentru că o scăpasem de o paralizie mai veche, ce-o ținuse imobilizată la pat ani de zile. Acum putea merge, putea croşeta, îşi făcea diferite treburi prin casă. Părinții lui Petrică mă iubeau, mă respectau şi obişnuiau să spună că eu le-am adus lumina bucuriei în familie.

Nu vreau să vă plictisesc cu atâtea povestiri, dar în decursul celor şaptezeci de ani au fost atâtea, că mi-ar trebui mult timp, multă hârtie şi cerneală pentru a le scrie. Şi dacă, totuşi, vă mai explic câte ceva, o fac pentru ca dumneavoastră, în special cei ce veți urma indicațiile mele pentru inițiere, să aveți un bogat material la îndemână, de unde să puteți trage unele concluzii.

GÂNDUL CA MEDICAMENT

Iată şi un alt exemplu: ultima şedință înainte de a pleca pe front, voluntar, în Marina Regală Română.

Cel mai bun prieten al meu din uzină, Stan Gheorghe, strungar de înaltă clasă, era cu vreo şapte ani mai mare decât mine. El se căsătorise de curând cu o fată de la Moara Domnească, care avea un frate în vârstă de douăzeci şi trei de ani, paralizat la pat de vreo şapte ani. Bietul paralitic, auzind de la cumnat câte minunății, vindecări şi profeții făcusem, uneori povestite cu înflorituri şi exagerări, şi-a îndreptat gândul tămăduirii cu multă credință spre mine. Ştiam că această credință, atât de adânc înrădăcinată în creierul lui, însemna reuşită sută la sută. Am anunțat familiei bolnavului data când mă voi deplasa acolo. Până atunci, însă, am transmis unele indicații în scris, pe care pacientul urma să le respecte. Printre acestea, să repete în fiecare zi de trei ori – dimineața, la prânz si seara - , următoarea frază: "Dumnezeu s-a îndurat de mine, mi-a venit timpul vindecării – o forță dumnezeiască transmisă mie prin...(aici era scris numele meu de botez), mă va vindeca." Scrisă cu litere mari, fraza aceasta urma să fie fixată pe perete, lângă candela mereu aprinsă, în aşa fel ca bolnavul s-o poată citi uşor.

Şi, iată-mă, după o săptămână, ajuns cu prietenul meu în comuna cu pricina. Mi-am dat seama de departe unde se află casa bolnavului, pentru că, imediat ce-am dat coltul străzii, am văzut furnicar de lume la o poartă. Când ne-am apropiat, am auzit strigându-se cuvintele: "Vine, vine, este cu nenea Stan!", striga un puşti, ce se grăbea să ducă vestea sosirii noastre.

Dar, Doamne. ce decepție pe biata adunare, compusă în majoritate de femei în vârstă, curioase; mai erau şi tinere, dornice să afle numele viitorului soț, câțiva oameni cu probleme şi o droaie de copii de toate vârstele.

Toți se aşteptau să vadă un bătrân cu barbă, ca sfinții din icoane, şi nicidecum un tânăr cu păr zbârlit şi plin de praf de sus până jos. Mulți au părăsit curtea, ducându-se la treburile lor. Nu am intrat direct în odaia bolnavului, pretextând că sunt obosit şi am cerut ceva de mâncare. Din cauza căldurii mari, aproape toate geamurile şi uşile casei, chiar şi uşa bucătărioarei de vară unde

mă instalasem, erau deschise. Mi s-a adus imediat o strachină cu friptură de pasăre rumenită, stropită cu mujdei de usturoi şi o oală cu vin negru. O bătrână, ce sta în pragul uşii şi mă spiona, s-a adresat celor din spate: "Maică, e rupt de foame!" Ca un ecou, din gură în gură, se auzi "E rupt de foame." Nu m-am apropiat de friptură. Am cerut o cană cu lapte şi, în timp ce sorbeam liniştit, căutam sa-mi concentrez gândul la forțele divine, cerându-le ajutor pentru reuşită. Din pragul uşii, bătrâna spioană a anunțat: "Acu' bea laptele cu poftă." Vorbele au fost repetate de gura celor de-afară, ca un sobor de preoți, până spre poartă. "Acu' bea laptele cu poftă. "

Când m-am simțit stăpânit de harul reuşitei, am intrat în camera bolnavului. Am zăbovit puțin în fata icoanei ce-l reprezenta pe Iisus vindecându-l pe Slăbănogul din Capernaum. Niculaie, aşa era numele bolnavului, zăcea fără vlagă şi fără putința de a face vreo mişcare. Mama lui, îmbrăcată în negru, lângă pat, mi-a arătat cuvintele scrise, pe care, spunea dânsa, toată noaptea le repetă; le-au învățat toți ai casei. L-am privit mult în ochi pe Niculaie, în timp ce, cu mâna stânga îndreptată spre candela din perete şi cu cea dreaptă spre capul băiatului, i-am ordonat să citească sloganul. Deodată, în ochii lui s-au aprins luminițe stranii, care, i-au luminat fata şi, în timp ce a zis "Dumnezeu s-a îndurat..." eu am completat : " Da, Niculaie, s-a îndurat, ridică-te. De-acuma eşti vindecat." O sforțare supraomenească din partea lui, urmată de un uşor balans şi, încet, picioarele au fost aduse cu genunchii la gură. Ajutat de mine, sprijinindu-l uşor, a părăsit patul, făcând doi paşi. Mersul îi era tremurat şi nesigur. Mamă-sa a leşinat şi, cu greu şi-a revenit. Femeile care priveau de-afară, stând cu coatele rezemate pe ramele ferestrelor, au prins să țipe cât le ținea gura: "S-a ridicat Niculaie din pat, oamenilor, minune dumnezeiască, l-a vindecat pe Niculaie!"

Afară, îmbulzeală mare; se striga, se comenta, fiecare căuta să apuce un loc cât mai bun, de unde să vadă cât mai bine. Atâta a făcut Niculaie: doi paşi. Dar aceşti doi paşi, pentru oamenii din jur însemnau adevărata minune. Pentru o vindecare completă trebuiau mai multe şedințe şi o gimnastică medicală judicioasă, care să redea muşchilor atrofiați vigoarea. Fiecare dintre cei prezenți încerca măcar să mă atingă. Femeile îngenuncheau şi-mi sărutau mâna. Lumea care se adunase din nou, nu mai avea loc în curte. Această agitație nefirească a atras atenția şefului de post, care s-a prezentat împreună cu o doamnă îmbrăcată în halat alb. După o scurtă discuție, mi s-a spus să părăsesc imediat comuna respectivă.

INIMĂ VRĂJITĂ

Mă aflam în centrul oraşului Ploieşti, când am zărit-o pe sora mea, Melania, însoțită de o colegă de la Gimnaziul Industrial, trecând spre casă. Erau pe trotuarul de vizavi. Nu m-au văzut, în schimb, eu am remarcat frumusețea deosebită a colegei sale. Nu o cunoşteam. Seara, acasă, am discutat cu sora mea despre ea şi am rugat-o să mi-o prezinte. A râs şi mi-a replicat: "E foarte mândră, nu stă de vorbă cu băieții, deşi mulți elevi îi ațin calea, dar nu dă atenție nimănui". A rămas ca a doua zi, la orele când fetele ies de la şcoală, Melania să treacă, cu colega, prin fata halelor, iar eu să fiu pe-acolo, ca din întâmplare. Evenimentele au decurs aşa cum le-am regizat seara. Nuți Iordache, cum s-a recomandat eleva, era întruchiparea perfecțiunii feminine, împrăştiind în jurul ei lumina fericirii. In timp ce m-am recomandat, ținându-i măna într-a mea, i-am fixat cu privirea ochii frumoşi si i-am sugerat fulgerător, mental, cuvântul "iubeşte-mă". Expresia fetei ei a devenit întrebătoare si a înclinat uşor din cap. Era răspunsul formei inconştiente la comanda creierului meu. De-acum, ştiam precis şi simțeam că exercit o influentă asupra ei, dar ca să-i subjug pe deplin voința mai trebuia ceva. Ne-am despărțit. Seara nu am

mâncat. Am urcat în camera de la etaj, unde locuiam singur şi, până s-a întunecat, am practicat exerciţii speciale de respiraţie şi autosugestie. Când s-a întunecat bine, m-am aşezat pe pat şi, prin voinţă, mi-am concentrat gândul asupra chipului gingaş al fetei şi i-am dat, mental, diferite sugestii. A doua zi, când sora a venit de la şcoală, mi-a mărturisit că Nuţi s-a interesat foarte mult de mine. Următoarea zi am ţinut post negru; doar spre seară am băut un ceai, iar când s-a întunecat, am urcat în camera mea. Am deschis larg ferestrele, m-am aşezat pe pat si am început exerciţii yoghine de intrare de intrare în transă hipnotică, printr-un efort deosebit de concentrare a voinţei şi dirijare a gândurilor asupra chipului fetei respective. Deodată, am auzit cum în tavan a trosnit o grindă şi, odată cu trosnitura, valuri de căldură, însoţite de vuiete, s-au revărsat asupra mea. La fiecare bătaie de inimă, valuri de materie fluidică se depărtau în mişcări ondulatorii, antrenând cu ele corpul meu, care de acum se supunea altor legi universale izvorâte parcă din altă lume. Miliarde de particule fine au pornit în toate direcţiile şi, odată cu ele, eu am fost parca atras într-o cameră modest mobilată: un şifonier vechi, un pian uzat, sprijinit de o lădiţă. Ceasul din perete, de forma unei farfurii, avea cifrele şterse de vreme. Într-un pat cu tăblii înalte, dormea, învelită până la gât cu un cearşaf alb, fata la care îmi concentrasem gândul. Capul îi era puţin înclinat şi buclele părului în dezordine pe pernă formau un desen nedefinit; dincolo de pat, pe-o măsuţă, se aflau, intr-o glastră, flori multicolore, frumoase şi fragede. Deodată, totul a început să se mişte, prefăcându-se în pulbere fină, strălucitoare, ondulându-se ca valurile mării. Nimic nu a mai rămas la locul lui, în afară de icoana înnegrită de vreme. Particulele de lumină care mă purtau au început să dispară şi m-am trezit în camera mea, gemând. Tot timpul cât am stat în stare de transă, am privit capul fetei şi i-am dat următoarea sugestie: "Vino mâine, la ora cincisprezece, în faţa Administraţiei Financiare." Alesesem ora aceasta, ştiind că fetele de la şcoală aveau atunci practică la ţesut covoare. A doua zi, în jurul orei cincisprezece, am văzut-o pe Nuţi îndreptându-se spre mine. Nu mai avea mersul ei frumos ca de regină, păşea ca o somnambulă, iar faţa îi era gălbejită. S-a sprijinit de umărul meu şi, fără să o întreb pe ceva, mi-a spus: "Mi s-a făcut rău în şcoală si am rugat-o pe doamna profesoară de lucru să-mi dea voie să plec. Drumul meu nu trece pe aici, dar inima îmi spunea că tu mă aştepţi in acest loc." Am condus-o până la Biserica Sf. Vasile şi m-am retras, nu înainte de a-i da o nouă întâlnire. Prietenia şi întâlnirile noastre au durat trei săptămâni. Eram stăpân pe voinţa ei şi se supunea orbeşte voinţei mele. Dar, de câte ori mă gândeam la fapte urâte, de atâtea ori îmi răsuna în urechi vocea bătrânului meu profesor: "Ţi-a dat Dumnezeu un har pe care nu-l are orice muritor. Dacă-l vei folosi pentru binele oamenilor, bine vei avea toată viaţa, dacă nu, vei fi pedepsit când nici cu gândul nu gândeşti." Spre sfârşitul celei de-a treia săptămâni, de când eram prieten cu Nuţi, mi s-a întâmplat ceva la care mă aşteptam cel mai puţin sau deloc. După ce ne plimbaserăm puţin prin spatele bulevardului (pe timpul acela nici o elevă nu avea voie să se întâlnească sau să se plimbe cu vreun băiat, iar patrulele şcolare îşi făceau serviciul de depistare foarte conştiincios), Nuţi a pornit spre casă, şi nu ştiu dacă s-a depărtat prea mult, când de după castani mi-a apărut în faţă o doamnă. "Tinere, a spus dânsa, aş dori să-ţi vorbesc", şi m-a tras de mână pe o alee din dosul bulevardului. După ce ne-am aşezat pe o bancă liberă, şi-a aprins o ţigară şi a început să mă interogheze: cine sunt, la ce şcoală merg, de unde cunosc domnişoara cu care m-am plimbat etc. Mi-am dat seama că e mama fetei. M-am ridicat în picioare, i-am luat mâna, i-am sărutat-o şi m-am recomandat. Gestul meu a surprins-o. M-a rugat ca a doua zi, la ora şaisprezece, să vin cu sora mea la dânsa. Dar să fiu cavaler, să nu spun nimic despre întâlnirea noastră, ca nu cumva Melania s-o informeze pe Nuţi. Pe un petic de hârtie mi-a scris adresa: Iordache Ecaterina, str. Arcului nr. 47.

A doua zi , la ora stabilită, eram la adresa respectivă. Doamna mă aştepta la poartă. Sora

mea nu ştia ce să creadă, căci eu îi spusesem altceva. Am fost invitați în camera în care Nuți îşi făcea lecțiile. Surprinsă de prezenta noastră, la care nu se aştepta, a scos un strigăt de uimire şi s-a ridicat să ne întâmpine. De data aceasta cel mai surprins am fost tot eu, am recunoscut camera pe care o văzusem cu trei săptămâni în urmă, în starea aceea de transă. Pianul, şifonierul, patul şi totul, dar totul aşa cum le văzusem în vis, erau acum in fața ochilor mei, Mi-am zis, în gând: Exista un Dumnezeu ! Lui Nuți nu-i venea să-şi creadă ochilor că eu mă aflam acolo, împreună cu sora mea. Ca să o scoată din încurcătură şi să arate ca nu-i supărată de prezenta noastră, mama ei ne-a urat un "bun venit" şi ne-a invitat sa ne aşezam. In timp ce serveam dulceața, am vorbit despre lucruri legate de activitatea din şcoală. Apoi, doamna a invitat fetele la bucătărie, sa pregătească o cafea şi, rămaşi intre patru ochi, mi s-a adresat: "Sunt o femeie văduvă, cu o situație materiala destul de modestă. Singura mea mângâiere şi speranță a bătrâneților este fata aceasta, unicul meu copil. O iubesc ca pe ochii din cap şi fac sacrificii mari s-o pot întreține la şcoală. Dar, de vreo trei săptămâni, s-a întâmplat ceva in căsuța noastră, liniştită până atunci. În noaptea de care-ți vorbesc, fata mea, care dormea liniştită de obicei, a dat buzna în dormitorul meu, spunându-mi cu groază că cineva a dat la o parte perdeaua de la geam, deşi geamul era închis, şi că parcă umbla la toate lucrurile din casă. Crezând că a fost un vis urât, am luat-o de mână, liniştind-o, şi am mers cu ea în cameră să-i arăt că nu-i nimic. Îngrozită, am constatat că florile pe care eu le culesesem seara din grădină şi le aşezasem frumos în glastră, acum erau ofilite şi pârjolite de parcă ar fi trecut peste ele o vâlvătaie de foc. Limba ceasului din perete căzuse, iar ceasul stătuse, deşi eu îl întorsesem seara. Am aprins lumina de afară şi, prin geam, am văzut câinele care scheuna cu botul îndreptat spre stele. N-am spus nimic fetei. Dar frica s-a cuibărit în sufletul meu şi mă făcea să tremur din tot corpul. Una din corzile pianului s-a rupt, provocând în odaie un sunet strident. Ce se întâmplase? Doar nu pusese nimeni mâna pe pian. Fata avea dreptate, cineva nevăzut, un duh rău, bântuia in odaie. "Dar tu de ce tremuri, mamă ?" m-a întrebat fata. Ca să nu o sperii şi mai mult, i-am spus un neadevăr:

- Mi-e frig şi, ca să ne încălzim, ne vom culca amândouă, în dormitorul meu.

Între timp, au sosit fetele de la bucătărie cu cafeaua. "Până se răcesc cafelele, a zis doamna, mergeți amândouă să adunați flori din grădină." Era un pretext ca să rămânem singuri. Apoi, a continuat: "După ce am verificat uşile să văd dacă sunt încuiate, am lăsat aprinsă lumina de afară şi am trecut în dormitor. Fata a adormit repede, iar eu am rămas cu lumina aprinsă până la ziuă. N-am mai putut adormi. Priveam cu milă fata, care mai mult se zvârcolea decât dormea. A repetat, aproape inteligibil, cuvintele: << Vin în mod sigur, vin la ora cincisprezece. >> Nu ştiam ce să fac. S-o trezesc din somn, şi aşa destul de agitat sau s-o las să doarmă? A doua zi am urmărit-o, pas cu pas, fără să. ştie. Am văzut-o cum a ieşit din şcoală înainte de terminarea programului, şi s-a întâlnit cu un băiat, acolo, în fața Administrației Financiare, exact la ora cincisprezece, cum pronunțase în vis. Nu m-ar fi îngrijorat întâlnirea. La vârsta ei, de şaisprezece ani, are dreptul să se întâlnească cu un băiat. M-a supărat, însă, faptul că sentimentul ei era ceva forțat, dictat din afara personalității ei. Aşa se face că fata şi-a schimbat brusc şi comportamentul. Ea, care întotdeauna îmi spunea adevărul, acuma a început să mă

Asta mă doare cel mai mult. Nu ştiu şi nici nu-mi dau seama prin ce mijloace ai pus stăpânire pe sufletul ei curat! V-am urmărit mereu, fără ca voi să ştiți. Te-ai purtat ca un cavaler cu fata mea, asta m-a bucurat mult şi mi-am dat seama că nu urmăreşti un scop anume. Să nu crezi că ieri, când te-am acostat şi te-am întrebat cine eşti, nu ştiam nimic despre tine. Oho, ştiu câte nu-ți închipui tu, căci m-am interesat pe toate căile. Ce fel de vrăjitorii faci ? Cine te-a învățat ? Lasă sentimentele să se deruleze normal, de la sine, fără să le forțezi tu, şi atunci o să fie bine."

Şi-a stins încet ţigara, strivind-o pe-o scrumieră, şi a continuat "Am fost la bătrânul preot de la biserica Sfântu' Vasile şi am hotărât ca săptămâna viitoare să vină la noi să facă o sfeştanie în casă, pentru îndepărtarea duhurilor rele." Profund mişcat, m-am aplecat, i-am luat mâna doamnei şi i-am sărutat-o. "Fiţi convinsă, i-am spus, că, de-acum, fiica dvs. îşi va găsi liniştea sufletească. Eu sunt cel care i-a perturbat mersul normal al vieţii şi tot eu i-l voi reda."

Şi m-am ţinut de cuvânt.

MOARTEA HIPNOTICĂ

Războiul era in toi. Coloane nesfârşite de ostaşi mărşăluiau prin oraş, îndreptându-se spre front. Concomitent, armata motorizată, compusă din camioane cu şenile şi tancuri grele, scrijelea asfaltul străzilor, făcând să tremure pământul sub greutatea lor. Mă opream pe loc şi urmăream cu privirea mândreţea aceasta de tineri, floarea României, care urma să primească botezul focului, acolo in răsărit, unde încleştarea cu inamicul era disperată. Câţi dintre ei se vor mai întoarce teferi ? Câţi vor veni schilozi şi câţi dintre ei vor îngrăşa cu trupurile lor pământul nesătul de sânge ? Totuşi, un gând puternic şi o dorinţă comună uneau această oaste in deplasare: apărarea hotarelor tării şi întregirea neamului românesc. Pentru acest ideal plecase din casa noastră la război tata, care era ofiţer în rezervă şi se afla la o unitate de infanterie pe zonă; de asemenea, plecase Gicu, fratele cel mare, plutonier la Regimentul 1 transmisiuni şi alt frate, Mircea, maistru aviator la Flotila de vânătoare şi bombardament. Ce dornic eram să plec şi eu pe front, dar nu aveam decât 18 ani, şi aceştia încă neîmpliniţi. Dar, iată, că mi s-a împlinit dorinţa curând. Ziarele anunţau pe prima pagină, cu majuscule, că se primesc voluntari de război la toate armele. Treisprezece tineri apropiaţi ca vârstă, plini de entuziasm, ne-am prezentat la comisariatul teritorial militar in acest scop. Am fost repartizaţi astfel: trei la aviaţie, trei la paraşutism, trei la artilerie, doi la transmisiuni şi eu, împreună cu un prieten, pe nume Balint Ion, la marina. Astăzi, când scriu aceste rânduri, din toţi treisprezece, mai trăim doar trei. Primul care a murit, la atacul de la Odesa, a fost Danciu Grigore, mitraliat înainte ca paraşuta să atingă solul. Trei au fost sfârtecaţi de schijele unui brand. Doi au murit în carlinga avionului cuprins de flăcări etc.

Dar să revin la momentul când colonelul, şeful comisariatului, mi-a înmânat formele şi adresa către Regimentul Infanteriei Marinei de la Reni, urmând ca, după trei luni de instruire, să fim trimişi, eu şi Balint, la mare şi ambarcaţi pe navele Marinei Regale. Când am sosit la Reni, curtea îngrădită cu sârmă ghimpată era plină de recruţi îmbrăcaţi civil. Cele patru clădiri ale regimentului erau situate două chiar pe malul Dunării şi două ceva mai departe, separate printr-o cale ferată. Spre est, se zăreau podul Anadol şi poligonul de tragere. Încolo, cât vedeai cu ochii, se întindea câmpul de instrucţie. Oraşul se afla spre nord şi cuprindea o suprafaţă relativ mică. Regimentul nu era electrificat, iluminatul făcându-se cu lămpi. Nici instalaţie de pompare a apei nu exista, aceasta fiind cărată cu vasele de către ostaşi şi depozitată in butoaie mari, ce miroseau a mucegai. La sosirea noastră, ne-a întâmpinat un plutonier major burtos, cu mustăţi stufoase şi cu privirea saşie. S-a arătat foarte prietenos cu mine şi cu neluând in seamă pe nici unul dintre ceilalţi recruţi, îmbrăcaţi mai modest, unii încălţaţi cu opinci şi purtând sumane specifice zonei de unde veneau.

"O s-o duceţi mai bine cu mine, " a zis majurul, plescăind din gura ce-i mirosea îngrozitor a băutură. Şi a continuat: "Vă văd băieţi subţiri, îmbrăcaţi elegant, când vă vor da hainele cazone, pe cele de pe voi mi le daţi mie in păstrare, că la pod unde se depozitează hainele recruţilor le vor

roade şoarecii. Şi banii pe care-i aveți să mi-i dați să-i păstrez eu şi eu vă voi da când veți avea nevoie, ca pe aici se cam fură."

Şi am procedat după spusele lui şi tare rău m-am înşelat, că n-am mai văzut nici îmbrăcămintea mea elegantă, croită după ultima modă, nici pantofii mei cu scârț şi nici un bănuț din suma mare pe care i-am încredințat-o. A venit şi ziua când ne-a împărțit când ne-a. împărțit echipamentul militar. Am primit un veston foarte strâmt pentru talia mea şi o opincă mai mică decât cealaltă, care era foarte mare şi-mi ieşea din picior. Nici nu ştiam să leg nojițele şi totdeauna o opinca era pe lângă picior. Îmbrăcat aşa ca un pui de bogdaproste, cu turul pantalonilor de mai putea intra încă unul ca mine in el, cu cascheta soioasă, ce-mi stătea doar pe creştetul capului, m-am dus la domnul major (aşa cum am fost sfătuit de alții) să cer cinci lei din banii mei lăsați lui în păstrare; trei lei să dau magazionerului să-mi schimbe echipamentul cu unul pe măsura mea, şi doi lei să dau frizerului regimentului pentru tuns. Domnul major se făcea că nu aude, îşi vedea de treaba lui. Până la urmă, văzând că insist, s-a răstit la mine, zicând: "Ce mă, ți-a rămas nădejdea în banii ăia ? Împrumută de la vreun camarad şi spune-i că-i dau eu înapoi." Am plecat repede, că-mi venise rândul la tuns. Când frizerul a auzit că nu am bani, a înfipt duşmănos maşina în părul meu, foarte des şi creț, şi mai mult mi l-a smuls decât l-a tuns, de-mi dăduseră lacrimile de durere. Privind cum îmi cad buclele negre ca pana corbului pe pământ, amestecându-se cu țărâna, un camarad a zis: "Îşi plânge podoaba capilară." În ziua când am depus jurământul de credință cu mâna pe tricolor, parca eram alt om. Mă gândeam la datoria mea de oştean al tării, la tata şi la ceilalți frați, care şi ei depuseseră cândva acest jurământ. De unde să ştiu eu la ce calvar de rob şi înfometare mă va supune majurul cel mustăcios, care căuta pe toate căile să smulgă bani şi alte foloase materiale nu numai de la mine, ci de la toți cei ce ne aflam sub ordinele lui. Dacă-ți veneau bani de acasă şi pachet cu alimente, erai cel mai bun prieten cu majurul, bineînțeles, până se terminau alimentele şi banii. El îndemna pe fiecare sa scrie acasă să ceară cât mai mulți bani, spunând că-i grea armata şi, în timp de război, nu te descurci oricum. Cum îți venea mandat poştal, te şi invita seara la restaurant, cinstindu-şi camarazii pe banii tăi. Urmau concesiile: câteva zile erai scutit de corvezi, în loc să faci de santinelă, te numea planton în dormitor. Pe câmpul de instrucție te lăsa mai mult să-i asişti pe ceilalți care băteau pas de defilare, ridicând piciorul mai sus de piept sau care se târau ca reptilele, cu arma de gât. De multe ori îți găsea, cum se spune, nod în papură, ba că nu ai ridicat piciorul îndeajuns, ba că unul dintre exerciții nu l-ai făcut corect şi atunci te pedepsea să faci broasca, adică să sari pe vine ținând arma în mâini, deasupra capului. Exercițiul acesta te epuiza până la înțepenirea completă a muşchilor. Din toată compania, eram şase inşi care ne încăpățânam să nu dăm bani majurului, cu tot supliciul la care eram supuşi. Am mai încercat o dată să cer majurului un leu din banii mei, să-mi cumpăr un mălai copt, dar m-am ales cu un pumn zdravăn peste gură de mi-a rupt un dinte. Ajunseserăm noi, cei şase, de nu mai aveam pic de odihnă când veneam de la câmpul de instrucție; in loc să ne relaxam şi noi ca ceilalți., eram puşi să facem fel şi fel de corvezi. Dimineața, ne scula înainte ca gornistul să sune deşteptarea. Trebuia să măturăm curtea cu un mănunchi de nuiele, că maturi nu existau, umpleam butoaiele cu apă cărata de jos din Dunăre cu gamelele, Şi, Doamne, ce chin pe noi, ca de multe ori alunecam pe poteca udă şi îngustă, tocmai când sa ajungem sus, antrenând in cădere şi pe cei din urma noastră. Trebuia s-o luăm de la început. Când gornistul suna deşteptarea regimentului, noi, aşa-zisa echipă de sacrificiu, eram sleiți de oboseală. Cat priveşte hrana, să nu mai vorbim; venea majurul in sala de mese, urmat de doi ostaşi ce duceau coşul cu sferturile de pâine şi începea să le împartă. Noi. clienții la persecuție, primeam sfertul tăiat mai mic ca o optime, pe care îl devoram dintr-o înghițitură, înainte de a ne aduce zeama fiarta de mazăre, pe

deasupra căreia pluteau gărgărițele fierte şi larvele lor. Ajunsesem după o lună de armată sa arăt ca o aschimodie, slab şi gălbejit., iar majurul găsea mereu metode noi de tortură.. Printre cei persecutați era şi un camarad neamț, pe nume Platzner, care începuse să nutrească ideea de a-l împuşca pe majur. Dar nu şi-a pus planul in aplicare, căci, între timp, a fost transferat la abatorul regimentului. El a scăpat de tortură, dar noi, cei cinci rămaşi, am preluat şi munca lui. Peste câteva zile, după plecarea lui Platzner, s-a întâmplat un eveniment care a făcut mare vâlvă printre ostaşi. Unul dintre ostaşii persecutați, având o fire mai slabă, nemaiputând suporta mizeria, s-a aşezat lângă calea ferată şi, în momentul trecerii trenului, şi-a întins mana pe şină, fiindu-i retezate in acest fel degetele de la mâna dreaptă. A crezut el că va fi reformat şi va scăpa de tortură, dar în loc să fie trimis acasă, aşa cum gândea el, a fost trimis in fața. plutonului de execuție, pentru automutilare în timp de război. Rămăsesem din echipa de sacrificiu doar patru. Într-o noapte, pe la ora unsprezece, după ce făcusem curățenie la bucătărie, unde noi, echipa de sacrificiu, curățasem zarzavatul, am fost trimis, împreună cu alt camarad, să ducem gunoiul la groapa care se afla dincolo de gardul de sârmă ghimpată al regimentului. Când să ne întoarcem, colegul meu m-a luat de mână şi mi-a zis: "De mult aşteptam ocazia asta. Eu nu mă mai întorc la cazarmă, dezertez, hai şi tu cu mine!" Am rămas împietrit la auzul acestor vorbe. Auzi, eu să dezertez, eu care venisem voluntar, ce-ar zice tata, frații şi surorile la auzul acestei veşti ? Dar mama, care seara la rugăciune ne îndemna să închinăm un gând pentru eroii neamului - povestindu-ne cum a fost jupuit de viu Constantin Brâncoveanu, după ce asistase la decapitarea copiilor şi ginerilor săi, despre Mihai şi Ştefan - ce-ar zice ea, mama ? Eu, care primisem o educație patriotica deosebită in familie şi şcoală, i-am spus: "Nu, camarade, asta n-o fac." El a aruncat coşul greu de gunoi şi a plecat ocrotit de întunericul nopții. Din groapa de gunoi a ieşit un cățeluş, care m-a însoțit, ținându-se aproape de mine. La lumina slaba ce-o împrăştia felinarul cu petrol de pe alee, am privit mai bine câinele. Nu era un maidanez, aşa cum îmi închipuisem, ci un puiandru din rasa bracilor germani, cu părul scurt, cu urechi mari şi blegi, cu codița scurtă, ce-o mişca vioi, in semn de prietenie. Dimineața, la ora patru, când cei trei am fost sculați să umplem butoaiele cu apă din Dunăre, cățeluşul, care dormise lângă scara dormitorului, s-a luat după mine, urmărindu-mă tot timpul. De acuma, zilnic, câinele mă însoțea şi la câmpul de instrucție. Într-o zi, m-am aşezat pe nişte şcondrii, care erau depozitați jos, la marginea Dunării, şi serveau la exercițiile de construire a podurilor. Eram singur cu cățelul, care şi el s-a aşezat credincios lângă mine. În timp ce-i mângâiam blănița maron, catifelată, şi îi priveam ochii frumoşi, încercuiți cu aur, am simțit că treptat, treptat intru in stare hipnotică. Toată ființa mea devenise o sursă de vibrație. În jurul meu se vedeau lumini multicolore şi mese încărcate cu mâncăruri alese şi sticle cu băuturi de tot felul. Din tot ce era la dispoziția mea, am ales un cotlet şi o porție de macaroane cu brânză. Am mâncat pe saturate, osul 1-am aruncat câinelui, care-l rodea cu poftă. M-a scos din această stare de transa semnalul gornistului, care suna adunarea. Sosit in fuga in fata companiei care se adunase, am fost luat in primire de majur, reproşându-mi că în loc să fi curățat grajdurile cailor, unde mă repartizase, eu umblam aiurea, cu javra după mine, şi nici una, nici două, mi-a croit câteva palme peste obraz, dar eu nu le-am simțit absolut deloc. Parcă pe altul îl lovise. Mi-am dat seama că forța miraculoasă, pe care am simțit-o din copilărie, s-a pogorât iar asupra mea, ocrotindu-mă şi hrănindu-mă la nevoie. Devenisem vesel şi plin de voie bună. Munceam cat şapte şi mă supuneam categoric ordinelor primite. După două luni de instrucție, a venit o comisie, sub comanda căpitanului Tomenco Timotei, să verifice în ce măsură şi-au însuşit ostaşii tehnica de luptă şi cunoaşterea armamentului din dotare. Totul a mers bine şi căpitanul era mulțumit, deşi la aruncarea grenadei doar şase ostaşi au atins baremul şi trei la montarea puştii mitraliere, legați la

ochi. Mi-a venit rândul şi mie şi, sub impulsul forței din mine, am aruncat grenada la distanță maximă, spre uimirea întregii comisii. Am fost legat la ochi cu eşarfa neagră şi sergentul major a demontat puşca mitralieră in cele mai mici componente, zvârlind in iarbă, lângă mine, şuruburile cele mai mici. In întunericul creat in felul acesta asupra ochilor mei, mi s-au înfățişat toate piesele mitralierei, care parcă erau făcute din fosfor. Cu o iuțeală neobişnuită, am montat puşca mitralieră cât ai bate din palme. A trebuit să repet figura legat la ochi cu trei eşarfe negre, spre a se convinge comisia că nu-i vreo şmecherie. Convinşi de buna mea pregătire militară, ofițerii din comisie au hotărât să fiu avansat in mod excepțional la gradul de sergent. Am crezut că de acum majurul îşi va schimba atitudinea fată de mine, mai ales că vestea succesului meu la examen se răspândise in tot regimentul. Dar nu a fost aşa. A doua zi, la câmpul de instrucție, în timpul pauzei, majurul s-a prezentat la mine cu o sârmă in mână şi, arătându-mi un pom din apropiere, mi-a ordonat:
- Spânzură javra asta de câine, că ne face de ruşine compania tot ținându-se după noi.

Am vrut să-i replic că eu nu am venit voluntar în armată ca să spânzur câini. Dar iar s-a întâmplat o minune cu mine, gura mea a pronunțat următoarea frază, de parcă in corpul meu se întruchipase altă ființă:
- Domnule majur, mâine, poimâine cel târziu, îmi va veni de acasă o persoană care-mi va aduce o sumă mare de bani şi atunci îi voi da şi câinele să-l ducă acasă. Efectul acestei fraze a fost uluitor. Majurul mi-a întins mâna prieteneşte şi mi-a şoptit: "Să vezi ce mai chef întindem." A chemat apoi pe caporal şi i-a ordonat: " Să-l schimbi diseară din postul de sentinelă la închisoarea de jos, in post de planton in dormitor, iar la ştersul sticlelor de lampă pui pe altcineva, că el a făcut destula corvoadă." Mirat de această schimbare bruscă, caporalul m-a întrebat discret.:
- Ți-a venit vreun mandat poştal ?
- Nu, domnule caporal, şi nici nu-mi va veni cât voi fi aici .

Când am făcut de planton, ostaşii dormeau obosiți, parcă întrecându-se in sforăit. Patul majurului se afla lângă uşă, la intrare, separat cu o draperie de restul dormitorului. Tiptil, m-am strecurat aproape de el, i-am privit chipul buhăit şi printr-un efort de voință, gândul meu s-a înfipt în creierul lui, ordonându-i ca a doua zi, la orele zece, când va trece trenul spre Anadol, să se arunce înaintea lui. Prin creierul meu au răsunat voci şi vaiete nedefinite, ce se prelungeau ca un ecou. Simțeam cum mi se dilată şi mi se contractă tâmplele într-un ritm accelerat. La fiecare bătaie de inimă simțeam cum înaintam in cosmos, spre alte lumi, imateriale. Un întuneric profund mi s-a aşezat pe ochi, după care un fulger in zig-zag a făcut lumina in jurul meu. In lumina aceasta de o clipă l-am zărit pe majur alergând din răsputeri in întâmpinarea unui tren ce se apropia văzând cu ochii. Ecartamentul liniilor s-a mărit enorm şi în el a apărut un mormânt fără cruce, cu inițialele majurului scrise pe pământ. Apoi totul a dispărut în nori. Trezit la realitate, am constatat că nu trecuseră decât câteva minute de când fixasem pe majur cu privirea, dar timpul se dilatase enorm, făcându-mă să văd tot cortegiul de întâmplări pe care vi le-am povestit. A doua zi, totul s-a petrecut in limite normale, începând cu sculatea, adunarea, servirea ceaiului şi pornirea la câmpul de instrucție. Discret, îl țineam pe majur sub observația mea, studiindu-i toate mişcările, toate gesturile şi mimica. La ora ştiută., când trenul şi-a făcut apariția după botul dealului, scoțând rotocoale mari de fum din coşurile celor doua locomotive, majurul a devenit foarte agitat. A ordonat scurt: "Pauză 30 de minute. " A mai privit odată spre trenul ce se apropia, măsurând parcă distanta. Fața-i devenise galbenă ca ceara, ochii-i scăpărau ca ai lupului când îşi vede prada. S-a uitat la mine întrebător, ca şi când ar fi cerut o aprobare, am înclinat uşor din cap, dându-i încuviințarea. In acel moment, şi-a desfăcut nasturii tunicii cu gesturi repezi, maşinale, a aruncat-o peste o piramidă formată din arme şi a pornit-o in fugă in direcția din care venea trenul.

- Unde fuge domnul majur in halul ăsta fără să scoată o vorbă ? se întrebau ostaşii, privindu-l cum sare peste gropi, peste bolovani, fără să se uite înapoi sau in lături.
- O fi vrând să-şi spele păcatele din lumea asta, am zis eu. Mai rămăseseră vreo 50 de metri până la punctul de întâlnire cu colosul. Mecanicii celor două locomotive trăgeau disperați de cablurile sirenelor pentru a-l face atent de pericolul ce se apropia. Nici strigătele disperate ale celorlalți gradați, nici fluierăturile, nimic nu l-a putut trezi pe majur din starea hipnotică pe care i-o sugerasem atât de profund. Mai rămăseseră câțiva metri. Mecanicii locomotivelor, in disperarea lor, au încercat o frânare bruscă a trenului, însă, fără sorti de izbândă. Ca un erou in luptă, s-a repezit majurul cu pieptul in fata trenului, spre uimirea miilor de ochi ce-l urmăreau, fără să aibă posibilitatea de a-l opri. Nici un ostaş de sub ordinea sa n-a rostit creştinescul "Dumnezeu să-l ierte". Mie mi-a răsunat prin cap ca o frântură din rugăciunea împărătească: " Iartă-ne nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri".

Oare eu de ce nu l-am putut ierta ?

CONSPIRAȚIA

În Marina Regală Română, debutul meu într-ale fachirismului a început cu o acțiune minoră: depistarea unui marinar ce furase mantaua unui coleg. Hipnotizându-l pe Codat, un mediu excepțional, îi sugestionam să facă în fața echipajului, fel si fel de giumbuşlucuri, de se prăpădeau toți de râs. Odată, i-am sugerat că este amiralul Flotei Române in control pe navă. Imediat şi-a luat un aer de superioritate, a urcat in fumoarul navei, unde comandantul grupului de submarine şi vedete torpiloare, Nilă Voinescu, cu mai mulți ofițeri, discutau diferite probleme. Ajuns in fața lor, Codat a strigat, cât îl ținea gura: "Drepți! D-aia vă plăteşte statul, mă, să stați la taclale cu cafelele in fața ?" Era fraza după care, conform dispozițiilor sugerate, trebuia să se trezească din somnul hipnotic. Si s-a trezit. Luați prin surprindere, cei de față. s-au ridicat în picioare pentru un moment, neştiind ce s-a întâmplat. Când au văzut marinarii, la scara fumoarului, prăpădindu-se de râs, şi-au dat seama ca eu sunt autorul glumei de prost gust. Am fost chemat şi sentința a fost data pe loc. "Ia-ți hamacul şi te prezinți la distrugătorul Ferdinand, care este pregătit de misiune. Îi spui comandantului Idoraş că te-am trimis in locul radiotelegrafistului, care este bolnav. " Cei care s-au rugat de comandant să fiu iertat au fost cpt. Țurcanu, lt. Bucur Virgil. Parcă-i aud pledând in favoarea mea: "Domnule comandant, fachirul este distracția echipajului nostru, el mai descrețeşte frunțile oamenilor şi nu se ştie când vom mai avea nevoie de el."

Parcă le-a fost gura aurită, că, nici după cinci zile încheiate, a venit la comandant maistrul casier Goronescu, c-o falcă in cer si alta in pământ, reclamând ca cineva i-a furat din casierie o sumă de bani. Am fost chemat imediat 1a comandant, care mi-a zis:
- Fachirule, acum este cazul să-ți afirmi măiestria !
- Da, domnule comandant. Mâine seară să fie toți marinarii prezenți la bord, căci voi începe şedința pentru depistarea hotului.
Plecând din fața comandantului, mi-a venit in gând o întâmplare petrecută cu mulți ani in urmă, la bordul unei alte nave. Fac o mică paranteză ca să v-o povestesc. Se furase atunci un ceas de mare valoare din cabina unui ofițer. Cel ce pretindea că poate depista hotul era un marinar foarte isteț, care habar nu avea de fachirism, in schimb, a spus că, spre a-i reuşi vrăjitoria, trebuia să aştepte o noapte foarte întunecoasă. A venit şi noaptea aşteptată, istețul s-a prezentat pe puntea vasului, purtând in mâini un cocoş. Era însoțit de un alt marinar, cu un felinar aprins. Echipajul compus

din marinarii de la punte şi cei de la motoare, erau aşezaţi in ambele borduri.
– Camarazi! a zis el. Acesta este un cocoş năzdrăvan. Dacă un hot îl mângâie pe burtă, el va cânta tare, aşa se va întâmpla şi cu cel ce a furat ceasul.
Şi a pornit-o cu cocoşul din om in om, să-l poată mângâia fiecare pe burtă. Înaripatul n-a catadicsit să. cânte la nici o mângâiere. Supărat, isteţul a poruncit ca toţi marinarii să ridice mâinile şi, tot uitându-se cu felinarul la mâinile fiecăruia, s-a oprit în dreptul unui individ ciolănos, cu mustăţi mari, şi i-a zis:
- Tu ai furat ceasul.
- Eu l-am luat, a zis acela repede, da-l aduc, ca nu l-am vândut.
Cum a fost depistat hoţul ? Cocoşul fusese uns pe burtă cu funingine. De frică să nu cânte, hoţul s-a făcut numai că-l mângâie, în realitate nici nu l-a atins, aşa că mâinile lui nu erau negre de funingine. Eu nu puteam folosi acest truc. Treceam în faţa oamenilor drept un fachir veritabil, înzestrat cu puteri miraculoase.

Totuşi un gând nu-mi da pace. După ce depistasem hoţul cu mantaua şi pe alţii, care furaseră lucruri mărunte - stilou., briceag, la noi pe navă nu se mai fura. Nu numai atât, dar odată, maistrul Munteanu Costache a uitat verigheta la spălător şi, spre surprinderea lui, i-a fost înmânată de un marinar ce-o găsise acolo. Deci, hoţul de la casierie, în mod cert, nu era din echipajul navei. Mai mult ca sigur, furtul se comisese noaptea, după orele douăzeci şi trei. Trăsesem această concluzie deoarece casieria se afla la babord, vizavi de bufetul navei, iar culoarul respectiv era frecventat până noaptea târziu. Deci, aveam două cunoscute ale ecuaţiei, a treia trebuia s-o rezolv. Am luat registrul cu ultimele gărzi de noapte şi am descoperit că, de vreo şapte zile, fuseseră aduşi de la "Baza Mircea" patru meseriaşi, pentru unele lucrări tehnice la submarin, dar nu toţi dormeau la bord. Am ales, la întâmplare, numele unuia dintre cei doi care făcuseră de cart noaptea. Surpriza nu s-a lăsat aşteptată. Omul mi-a mărturisit, intre patru ochi: Eram de cart, când a venit la mine Badea Lăcătuşu cu Fontea Cazangiu şi mi-au propus «să ţin de şase» c-o să iasă ceva lovele, însă dacă-i torn va fi vai de mine. După vreo jumătate de oră au ieşit din casierie, şi am primit chiar atunci ceva bani. A doua zi, când am auzit că pe acest vapor nu se mai fură, că sunteţi fachirul care ştiţi tot, cel cunoscut de toată Constanta, am vrut să mă prezint să va mărturisesc, dar nu am avut nici tăria, nici curajul necesar, mai ales că frica de răzbunare a celor doi mă paraliza. I-am garantat că-l voi scăpa de orice consecinţe, cu condiţia să nu spună nimănui ceea ce mi-a mărturisit. Bucuros de cele auzite, am chemat cele două "medii", Codat şi Dan Gheorghe din Potlogeni, le-am spus că am depistat hoţii, dar, ca să le fac rost de o permisie de vreo patru zile (ceea ce se obţinea foarte greu in timpul războiului, trebuia să jucăm puţin teatru, ca oamenii să creadă că, exact atunci, in timpul şedinţei, au fost descoperiţi hoţii. În felul acesta, cei doi făptaşi nu 1-ar fi bănuit pe cel de-al treilea de trădare. A venit ora când să înceapă şedinţa. Şeful de echipaj, maistrul Gavrilescu, a avut grijă să nu lipsească nimeni. Asistenta era in floare, veniseră destui şi de la alte nave, ofiţeri, maiştri şi marinari. Nu mai încăpeau pe punte, unii erau urcaţi pe teugă, alţii pe puntea superioară. Fiecare căutase să ocupe un loc de unde să vadă cat mai bine. Un marinar a anunţat :
- Vine Fachirul.
Când am apărut, urmat de cei doi, lumea ne-a primit cu aplauze frenetice. Văzusem dinainte locul unde se aşezaseră făptaşii, dar nu am mers direct la ei. Am înaintat încet, cu mâinile întinse in fată, ondulându-mi încet corpul. din când in când mă opream in fata vreunui marinar pentru puţin timp şi apoi continuam. Deodată, Codat a început să bolborosească cuvinte nedefinite: casierie, lăcătuşerie, tontoială - mi-am dat seama că intrase in stare de transă. A urmat rândul lui Dan, care,

şi el in stare de transă hipnotică, a zis: Badea Lăcătuşu. Pronunţase aşa de încet, că de-abia îl auzisem. Eu nu le pomenisem nimic dinainte de numele hoților. Mental le-am poruncit să tacă si să mă urmeze. Când am ajuns in dreptul hoților, Codat a început să se învârtească ca un titirez, fără să mai înainteze. Dan s-a aşezat pe vine şi a zis:
- Aici sunt.
I-am sugerat să nu pronunțe nici un nume, de frică să nu-l dea in vileag şi pe al treilea. Cei doi hoți au ieşit in fata frontului, cu capetele plecate, in timp ce eu am zis:
- Aceştia sunt !
Zadarnic să vă mai explic ce entuziasm şi ce ovații. Dar surpriza cea mai mare ne-au oferit-o tot hoții, la reconstituirea cazului. Cu o mână de bețe de chibrituri, o sârmă şi un piron, în mai puțin de douăzeci de minute, au descuiat casa de bani. Domnul maistru Zamfir a zis:
- Dacă ştiam că am aşa specialişti la bord, nu-mi mai spărgeam uşa când am pierdut cheia. Ăştia sunt mai fachiri decât Fachirul.

După depistarea hoților case au operat in casieria navei, am obținut de la comandant o permisie de patru zile pentru Codat şi Dan. Eu nu-mi puteam permite să lipsesc de la bord din mai multe motive. Cel mai important era că mă înscrisesem să termin liceul la Mircea cel Bătrân din Constanta. Dl Sălceanu, directorul, m-a primit cu multă bunăvoința.. Auzise de fachirul din marina, şi-l interesa mult această artă.

Nu ştiu daca a dus-o un marinar mai bine ca mine în marină, cu toată viața grea de la bord, din cauza bombardamentelor şi misiunilor de război. Ofițerii şi maiştrii îşi sacrificau din timpul lor liber să mă poată ajuta. Lt. Caraman mă învăța matematica, trigonometria şi algebra, lt. Bucur Virgil, franceza, lt. Ciucă, vioara (muzica), lt. Marteş Grigore (fizica şi radiotelegrafia). Domnul comandant mi-a acordat trei ore pe zi pentru studiu in cabina hărților. La rândul meu, făceam tot ce-mi stătea in putință să le fiu de folos. Ca să nu-i coste prea mult masa la bord, am mers cu bucătarul după provizii, împreună cu marinarul Cernat Hincu din Podu Turcului, însoțit de Enache, şeful bufetului. Am hipnotizat vreo şapte găini in hala de păsări, pe care bucătarul le-a plătit la un preț derizoriu.

A doua oară, am vrut să repet figura. M-am aşezat în hala de păsări, lângă un pilastru, în apropierea unui turc ce vindea găini. Prima pasăre privită in mod insistent, cu credința fermă că va adormi, a adormit. A doua zi s-a zbârlit, scuturându-se de câteva ori, ceea ce a atras atenția turcului, apoi s-a aşezat cu burta pe jos, a întins aripile şi cu ciocul deschis a lăsat capul pe podea.
- Ce asta, bre ? a zis turcul, văzându-mă cum fixez cu privirea cea de-a treia pasăre. Luând cobilița in mână, a strigat la mine:
– Ghial burda ghiaur, tu dăoachie pasărea să precupețim pe nimic bani !
A trebuit să plec, cum s-ar zice, cu coada între picioare, ruşinat.

SOARTA ȚĂRII PE MUCHIE DE CUȚIT

Pentru a se convinge de adevăr în legătură cu cele auzite despre "fachirul" din marină şi dornici să afle cate ceva din viitor, personalități marcante, purtând grade militare şi funcții înalte, au dat ordin, prin radiogramă, să fiu trimis urgent la Bucureşti. Bineînțeles că in conținutul radiogramei nu era specificat scopul acestei chemări. Instinctiv, mi-am dat seama că este vorba de-o şedință de hipnotism. Problema gravă care frământa omenirea pe vremea aceea era evoluția evenimentelor pe frontul de luptă. Eu eram convins că treburile pe frontul de răsărit merg bine şi

la fel ca mine credeau şi ceilalţi camarazi care veneau şi plecau în misiune, transportând cu navele trupe, materiale de război, muniţii şi alimente. Frontul era departe de hotarele ţării noastre şi luptele din ce in ce mai crâncene. Zilnic apăreau in coloanele ziarelor listele cu cei căzuţi la datorie, sub ploaia de gloanţe şi obuze, la Dalnic, Ţiganca, Cotul Donului, Kristopofka şi alte localităţi. Dar cel mai mare dezastru îl făceau aviaţia, brandurile şi, în ultimul timp, katiuşa. Deci, hotărât lucru, pentru a prezice sfârşitul războiului eram chemat de la Constanta la Bucureşti. Am plecat însoţit de lt. comandor Mocanu Niculescu, Nicadou, care avea misiunea să mă. aducă VIU ŞI NEVĂTĂMAT, cum în glumă se specifica în radiogramă, la Ministerul Marinei Regale. Clădirea in care era amplasat sediul se afla pe Bulevardul Elisabeta, iar pe frontispiciul acesteia era scris, cu litere mari săpate in basorelief: GRAND HOTEL DU BOULEVARD. Probabil, pentru acest scop fusese construită clădirea, dar acum avea alta destinaţie. La parter, la intrare, erau doua uşi masive, cu geamuri groase de cristal, şlefuite in romburi, străjuite de doi marinari voinici, îmbrăcaţi in uniforme croite impecabil. Aici am fost prezentat Comandantului Forţelor Navale Maritime, comandorul Horia Măcelaru, şi unui ofiţer de Stat Major din Aviaţie, pe nume Balotescu Niculaie; amândoi avansaţi mai târziu, primul la gradul de contra-amiral şi cel de-al doilea, la grad de general. Ceilalţi ofiţeri nu m-au luat in seamă, ba unii se uitau la mine cam pieziş şi discutau in şoaptă, probabil pe seama mea. Am fost informat, pe departe, despre scopul chemării mele aici. Era exact subiectul pe care îl presupusesem. Mi s-a recomandat să nu discut cu nimeni despre aceasta, chiar dacă aş fi provocat de cineva. Pentru că eram prea obosit, s-a hotărât ca şedinţa să aibă loc a doua zi, la orele şaisprezece, intr-o vilă de pe Calea Victoriei...
Intr-o sală mare, in jurul unei mese încărcate de platouri, cu gustări şi sticle cu diferite băuturi, se aflau foarte multe persoane de ambele sexe, unele îmbrăcate civil, altele in uniforme militare, cu epoleţii aurii, strălucitori. Pentru şedinţă era amenajata o cameră aşa cum cerusem eu: cu pat, scaune şi o masă. Ca mediu, mi-a servit o doamnă din înalta societate. Întrebările au fost limitate de mine la maximum trei de persoană.. Primul care a pus întrebări a fost un domn îmbrăcat civil, căruia lumea dimprejur i se adresa cu "domnule vice" sau "domnul profesor Mihai". Întrebare:
- Hitler câştigă războiul ? Răspunsul mediului:
- L-ar fi putut câştiga numai dacă ar fi folosit ultima armă secretă a sa, dar englezii au dibuit izvorul cu apa tămăduirii.
Aici, am intervenit eu şi am rugat mediul sa dea explicaţii. Acesta a spus:
- Hitler şi poporul german ar fi devenit stăpânii lumii dacă englezii nu ar fi depistat şi bombardat uzina unde se fabrica materia primă necesara fabricării noii arme. Dacă mai trec trei luni şi nu se grăbesc, vor pierde războiul. Întrebare:
- Ce se va întâmpla in acest caz cu Hitler ?" Mediul:
- Îl va arde focul împreună cu câinii lui ! Întrebare:
- Ce va rezolva emisarul nostru la Ankara ?" Mediul:
- Hitler nu va apuca să atace Turcia ! Întrebare:
- Va reuşi planul ce l-am propus celor patru ? Mediul:
- V-aţi gândit prea târziu şi nu veţi reuşi, ba mai mult, veţi supăra pe Mareşal cu politica voastră dublă.
A urmat comandorul Horia Măcelaru:
- Cum iese România din acest război ? Care va fi soarta ei? a întrebat dânsul. Mediul:
- Va fi învinsă, un brâu roşu îi va încinge hotarele, şi aşa sfârtecate de duşmani.
- Cu mine ce se va întâmpla în acest caz ? a insistat comandorul Măcelaru. Mediul:
- Vei fi condamnat ta moarte prin împuşcare, dar nu vei ajunge in faţa plutonului de execuţie. Vei

executa ani grei de temniță, dar nu-ți vor putrezi oasele acolo. Vădit supărat, tremurându-i barba, comandantul a ieşit din încăpere nemulțumit de răspuns, şi a zis:

- Prostii !

A urmat întrebarea dlui Maniu:

- Dacă reuşim prin mijloacele ce le avem să facem ruptura cu Axa pentru a ne alia cu Anglia...?

Mediul:

- Cu aparatele şi mijloacele ce le dețineți nu veți reuşi, iar serviciile secrete germane de informare vă recepționează convorbirile cu Anglia în fiecare seară la orele 23.

La acest răspuns, pe dl Maniu l-a apucat un tremur ca de friguri. N-a mai pus nici o întrebare, a ieşit din cameră, dar s-a răzgândit şi a revenit, adresându-se mediului:

- Ce se va întâmpla cu partidul meu şi cu mine ?... Mediul :

- Se va dizolva, fruntaşii lui vor înfunda puşcăriile, iar tu şi părintele veți muri in bătăi la închisoare.

După aceste cuvinte, mediul a scos câteva gemete, fruntea i s-a umplut de transpirație, s-a scuturat de câteva ori şi s-a trezit. Am trecut cu toții in sala mare, unde eu m-am ospătat cu şunca de Praga şi am dat pe gât vreo trei pahare de vin spumos. Toată lumea de aici era agitata, comenta, gesticula, cineva a scăpat paharul de vin din mana şi acesta s-a făcut țăndări, in pofida faptului că jos era aşternut un covor persan gros. O doamna a exclamat:

- Semn rău, domnilor !

Maniu, însoțit de alți doi bărbați, au plecat grăbiți, fără să-şi ia rămas bun de la ceilalți. A avut dreptate mediul, mi-am zis în gând. Ăştia au plecat să distrugă sau să ascundă aparatura electronică de emisie-recepție. În clipa aceea s-a apropiat de mine colonelul Davidescu şi mi-a zis:

- Tinere, vreau să vii mâine la mine in familie, la orele cincisprezece, trimit « Willisul » sa te aducă.

- La ordin, domnule colonel, am răspuns, strângându-i mâna ce mi-o întinsese.

Doamna ce-mi servise de mediu, fiind obosită şi indispusă şi nemaigăsind alt mediu, mai ales ca se băuse cam mult, nu am mai continuat şedința, cu toată insistența celor din jur.

A doua zi, la ora cinsprezece, am fost luat de maşina cu număr de circulație ce purta însemnele armatei şi avea pictată pe portieră o fâşie de tricolor, in formă circulară. Când maşina s-a oprit in dreptul vilei, ce se afla mai departe de poarta precedată de o grădină cu ronduri de flori, la geamurile de la parter, care erau deschise, au apărut capetele unor doamne curioase. Prezentarea a fost mai mult formală; probabil că se discutase înainte despre mine. Când am intrat, colonelul Davidescu a spus:

- Acesta-i Fachirul de la submarin.

Doamnele m-au întâmpinat cu bunăvoință şi cu zâmbete, ce-mi luminau parcă ungherele întunecate ale inimii. Mi-am zis atunci în gând: Dumnezeule, ce mai viață aici, doamne frumoase, lumină, flori, masa încărcată cu bunătăți si muzică după pofta inimii. Pe când la submarin, in imersiune, semiîntuneric, stai ca broasca sub apă, te hrăneşti cu hrana conservată, inhalezi miros de fier încins şi spectrul morții iți rânjeşte din fiecare colt al submarinului… Invitații: trei ofițeri de cavalerie, un adjutant, patru doamne şi doi civili. Cu greu am putut influența o doamnă să-mi servească de mediu; avea insă dezavantajul ca ieşea uşor din starea de transa in timpul şedinței, iar alt mediu mai bun nu aveam de unde să aleg. Unul dintre ofițeri, înalt, bine legat, purtând mustăcioara, a pus mediului, prin intermediul meu, următoarea întrebare:

– Spune, cine-l informează pe mareşal de complotul pentru răsturnarea sa de la putere ? Şi de ce

nu ia masuri contra? Mediul:
– Ică este acela, dar îl informează in mod abil, prin pilde, aşa cum făcea Hristos Nazarineanul, dându-i să înțeleagă ce ar urma. Dornic să scape țara şi poporul din iadul suferințelor ce se conturează la orizont prin înfrângerea Axei, mareşalul ar admite orice compromis, dându-şi oricând viața pentru cauza sfântă pe care o urmăreşte şi pentru care a jurat atunci când a luat in mână destinul poporului român.

În timp ce ofițerul nota ceva într-un carnețel cu coperta şi marginile filelor aurii, mediul s-a trezit din somn şi a început să se vaiete de dureri mari de cap. Şedința nu mai putea continua in felul acesta, spre dezamăgirea celor care urmau să pună întrebări; în special a unei doamne, care m-a implorat, cu ochii in lacrimi, spunând ca are o situație deosebită şi vrea să ştie CUM se va rezolva. I-am promis că ii voi calcula prin date astrologice horoscopul şi prin aceasta si viitorul sau, dar ceva mai târziu. Deocamdată m-am gândit şi la viitorul meu. Dându-mi seama din şedințele făcute că situația țării nu este aşa de roza cum mi-o închipuiam eu şi profitând de ocazia că aveam de-a face cu oameni care aveau conducerea in mâini, am îndrăznit sa cer si eu o favoare. Aşa că m-am adresat colonelului Davidescu, cu rugămintea de a fi trimis să urmez cursurile unei şcoli de ofițeri de transmisiuni.
- De acord, a zis dânsul şi, notându-şi în agendă datele respective, a precizat că voi fi anunțat la vapor de data şi locul unde să mă prezint la şcoală.

ÎNTRE VIAȚĂ ŞI MOARTE

Evenimentele de pe frontul de est au început să se precipite, luând o întorsătură dramatică pentru noi. Zilnic veneau nave de război, unele avariate, aducând in tara răniții din spitalele evacuate. S-au rechiziționat şi ultimele nave comerciale, pentru a face față nevoilor mereu crescânde ale războiului. Nici o veste îmbucurătoare nu mai venea de nicăieri de pe front. În schimb, eu personal, am primit o înştiințare din partea forurilor superioare prin care eram anunțat să mă prezint de urgenta la Distrugătorul "X", în locul unui tunar rănit. Vă precizez că fiecare marinar era pregătit în două specialități.

Mi-am luat hamacul, sacul cu efecte şi m-am prezentat la comandantului navei respective. Distrugătorul era sub presiune, urmând să plece in misiune de război chiar in noaptea aceea. Deşi timpul era destul de rece, majoritatea oamenilor din echipaj dormeau in hamace pe puntea metalică, aproape de posturile lor de luptă. Mi-am aşezat şi eu hamacul lângă tunul de 120 mm, mi-am cunoscut servanții, doi marinari voinici de prin părțile Mehedinților, şi împreună ne-am orânduit muniția. La ora "H", ancora a fost ridicată. Marea era liniştită, prora vasului spinteca apa, formând in jur clăbuci albi, fosforescenți. Am adormit repede in legănarea vasului şi in zumzetul monoton, ca de bondar, al motoarelor. Odată ce somnul a pus stăpânire pe mine, am avut un vis profetic. Totdeauna visele m-au pus in gardă, anunțându-mă, printr-o sensibilitate greu de explicat, de ceea ce mi se va întâmpla mie si celor din jurul meu, sfidând parca teoriile pavloviste despre vis şi realitate.

Se făcea că eram copil şi mergeam pe jos spre crucea din Dealul Gâlmei. Viile dispăruseră şi locul lor îl luase un câmp întins, cu flori multicolore, ce vălureau uşor in bătaia vântului. O muzică duioasă îmi mângâia auzul, dându-mi o stare de linişte şi singurătate. Parcă lăsasem în urmă toate necazurile, zbuciumul şi grijile lumeşti. Apropiindu-mă de crucea din piatră masivă, înnegrită de vreme şi roasă de intemperii, l-am văzut pe bunicul, preotul, slujind doi morți, care erau aşezați in două coşciuge; al treilea coşciug era gol. Bunicul mi-a făcut semn cu mâna să mă

aşez în coşciugul gol. Am sărit peste un coşciug şi am strigat cât am putut:
- Nu, bunicule ! Ultimele cuvinte au fost pronunțate aşa de tare ca m-am trezit din somn şi eu si cei din jurul meu.
– Ce-i cu Fachirul ? a întrebat cineva. Am răspuns eu:
– Se va întâmpla ceva cu distrugătorul, dar eu nu voi muri. Gândeam aşa fiindcă in vis nu mă aşezasem în coşciug. Am rămas culcat în hamac, cu fața în sus, privind cerul jumătate înnorat, jumătate înstelat. Marinarul, care era de cart, a bătut clopotul într-un anumit fel, anunțând că e ora trei din noapte. O stea şi-a schimbat locul pe cer, înscriind un arc de cerc şi dispărând din unghiul de vedere al ochilor mei. Urmărind-o cu privirea, nu ştiu de ce mi-a venit să plâng. Nu mai plânsesem de când eram copil. Nu-mi era teamă, niciodată frica nu pusese stăpânire pe mine, dar simțeam că întreaga mea ființă făcea parte din tot ce se afla cuprins în sfera cerească şi, odată cu steaua privită, ceva se schimbase in interiorul capului meu. Firul gândului a fost întrerupt brusc de vocea puternică a telemetristului de la comandă, care a anunțat: zgomot de avioane in sectorul 9.

S-a dat alarma mare la bord. Cât ai bate din palme, tot echipajul era instalat la posturile de luptă, cu centurile de salvare prinse peste mijloc. Eu nu am luat colacul de salvare, considerând ca mă incomodează la manevrarea tunului. Pe puntea de comandă a apărut şi comandantul, care, cu portavocea, a anunțat tunarii si mitraliorii să nu deschidă focul decât la comandă. Zgomotul motoarelor de la avioanele inamice se auzea bine, dar fiind in porțiunea de cer acoperită. de nori, nu se vedeau. O paraşută luminoasă, lansată de sus, in direcția vasului, ne-a orbit pentru moment lumina ochilor. Vocea comandantului a răsunat metalic prin portavoce:
- Trageți şi stingeți lumina inamicului.
Primul obuz tras din tunul deservit de sergentul Baltă a spulberat policandrul de sub paraşută, lăsându-ne într-un întuneric profund. Câteva bombe lansate de aviația inamică an căzut departe de navă. Din largul mânii, au țâşnit spre cer doua fascicule puternice de lumină. Erau proiectoarele de pe navele noastre care, şi ele, ca şi noi, aveau menirea să escorteze convoaiele ce urmau să evacueze trupele din Crimeea. Fasciculele de lumina ale proiectoarelor se întretăiau, formând diferite unghiuri, până au prins in crucea lor un avion inamic.
- Foc cu toate gurile de tun şi mitralieră! s-a auzit vocea comandantului.
Bubuitul tunurilor şi răpăitul mitralierelor ne asurzeau. Sub reculul puternic, vasul se canarisea când într-un bord, când într-altul, trosnind din toate încheieturile. De la celelalte nave din convoiul nostru, se îndreptau spre cer obuze, trasoare, ca nişte comete cu coadă. Sub avionul prins in crucea reflectoarelor, a făcut explozie un obuz de mare calibru, săltându-l în sus şi în următoarele secunde a fost cuprins de flăcări şi fum. A făcut o voltă spre stânga şi, arzând ca o torță, s-a prăbuşit în mare, nu prea departe de noi. Urmărind cu privirea avionul lovit, uitasem să mai trag.
- De ce nu trage tunul din prova-babord ? a întrebat comandantul artilerist. Ca răspuns, m-am aşezat mai bine pe afet şi-am trimis spre escadrila de avioane ale inamicului, care acum se vedea bine, două obuze, unul după altul. De sus, ploua cu bombe din ce în ce mai aproape de convoiul nostru. Alt avion a făcut explozie, împânzind cerul cu jerbe mari de foc. O bombă a explodat in fata provei, la mică distantă de vas. O mână nevăzută m-a smuls brutal de pe afet şi m-am trezit înotând in apa rece ca gheata. Vasul se depărta mereu de mine, sub ținta bombelor, şi încă mai vedeam flăcările ce țâşneau din gurile tunurilor, până când convoiul de vase a dispărut in depărtare. Nările umflate şi limba. uscată in gură de abia îmi permiteau să respir. Cu tot frigul ce-l simțeam din cap până in picioare, partea dreaptă a corpului, spre spate, era fierbinte şi

înțepenită.. Fiecare respirație îmi era scurtă din cauza junghiurilor. O amorțeală mi-a cuprins mâna şi piciorul drept, punându-mă in imposibilitatea de a mai înota. Când s-a luminat de ziuă şi am văzut apa înroşită de sânge pe lângă mine, mi-am dat seama că sunt rănit. Schija era înfiptă in spate, dedesubtul coaselor, in dreptul rinichilor. Deşi eram bun înotător, in situația dată singura soluție era să fac pluta. Am închis ochii şi prin ce minune, Doamne, am putut să pătrund prin timp şi spațiu înapoi, sfidând toate legile universale ! Astfel, mi-au defilat prin fața ochilor evenimentele de la începutul visului ce-l avusesem înainte de a se da alarma la bord. Am văzut preotul şi cele trei coşciuge. Apoi m-am văzut aşezat pe afetul tunului in momentul exploziei bombei. De data aceasta, eu eram un simplu spectator, care urmărea evoluția evenimentelor şi a corpului meu, dar in toate amănuntele petrecute atunci. La lumina exploziei, am văzut un marinar zbătându-se intr-o baltă de sânge pe punte şi un altul izbit de bordaj, cu capul zdrobit, pe când corpul meu descria prin aer un arc de cerc, de la tun până jos in apă. O schijă ca un tăciune aprins, ricoşată de undeva, se înfipsese in spatele meu, sfârâind. Am revenit la corpul meu material din călătoria cu gândul şi l-am găsit sau - cum să vă spun - m-am regăsit plutind pe apa rece, imediat ce s-a produs integrarea corpului astral cu cel material. Atunci s-a întâmplat, cred, cea mai mare minune din viața mea. Un murmur dulce mi-a mângâiat timpanele urechilor şi un glas clar mi-a zis: "Veniți la mine cei însetați.". Erau cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos. Aceste cuvinte au avut un efect benefic şi imediat, buzele mele arse de sete au simțit binefacerea apei care mi-a umplut gura şi mi-a potolit setea. Nu era apa amară şi sărată din mare, ci apă limpede de izvor, care, pe lângă potolirea setei, a avut un efect de apă vie, deoarece imediat am simțit o vigoare puternică in toată ființa.. Am respirat adânc şi am constatat că bariera care mi se opunea prin junghiuri vii în piept a dispărut. Am început să fac exerciții speciale de respirație yoghină, însoțite de fraze prin care să mă autosugestionez in mod benefic. Imediat ceata din ochi a dispărut, vederea mi s-a limpezit. Corpul meu a fost cuprins de o căldură binefăcătoare, simțeam cum pulsează sângele, împrăştiindu-mi sănătate in vene. Partea umflată şi înțepenită a coastelor a devenit flexibilă, descătuşându-mi mana şi piciorul drept, dându-mi posibilitatea să le pot mişca in voie, şi deci să pot înota. Forța aceasta dumnezeiască primită din adâncul universului, care mă ajuta să fiu stăpân pe mine, era alimentată de o frază ce-mi suna mereu in urechi: "Ajută-te şi Dumnezeu te va ajuta".

SALVAREA

Soarele se înălțase pe cer cam de vreo două sulițe şi eu mă aflam tot plutind pe apă, ocrotit de-o forță dumnezeiască. Cu greu mă opuneam somnului ce mă toropea şi, intre realitatea crudă şi clipele fulgerătoare de somn, vedeam chipul bunicului, preotul, şi cele trei cosciuge. Ştiam că dacă voi adormi nu mă voi mai putea scula niciodată. Dar clipa salvatoare a venit in ultimul moment, chiar atunci când am început să am impresia ca. in loc de apă sunt aşezat pe-o pătură moale de puf. Echipajul vedetei torpiloare germane care mă descoperise, epuizat de forte fizice, plutind pe apă, a considerat ca la mijloc e un miracol dumnezeiesc, ca o ființă omenească să se mențină la suprafață atâtea ore, cu o schijă pătrunsă adânc in corp şi cu o pierdere mare de sânge. Ridicat la bordul vasului, am fost dezbrăcat de hainele ude, şters cu un prosop şi îmbrăcat cu un halat călduț de molton. Mi s-a servit un pahar cu coniac şi o farfurie cu o supă caldă. După aceea, legătura mea cu lumea materială înconjurătoare s-a rupt. Când m-am trezit la viață din leşinul in care căzusem, mi-am dat seama ca mă aflu într-un spital de campanie german. La căpătâiul meu au venit doi doctori in halate albe, îmbrăcate peste uniforme militare. Am vrut să întreb ceva, dar

gura mea a pronunțat cu totul altceva, departe de ideea pe care am vrut s-o exprim. Am încercat să mă ridic, dar o amețeală puternică îmi țintuia capul pe pernă. Vedeam cu greu prin pânza de ceață ce-mi învăluia ochii. Buzele celor din jur se mişcau, deci vorbeau, insă eu nu auzeam nimic. La gândul ca nu voi mai auzi şi, deci, nu voi mai putea sa cant la vioară., am pornit să plâng cu lacrimi mari. Şiroaie sărate se scurgeau pe obraji şi, de necrezut, odată cu ele, pânza subțire de ceață s-a destrămat, lăsând loc luminii. Odată cu limpezirea vederii, am putut să mă orientez mai bine asupra locului unde mă aflam. O cameră nu prea mare cu ferestre joase. In mijloc, o masă cu o instalație pentru reanimare şi, la fiecare dintre cele patru paturi, instalații de perfuzii,. Pe peretele din fata mea, un ceas mare făcea notă discordantă cu ferestrele mici. Privind mai bine ceasul, am constatat că arăta orele 15 şi data de 2 decembrie. Deci, se scurseseră şapte zile de când fusesem salvat, iar eu credeam ca este chiar ziua in care m-au ridicat la bordul vedetei torpiloare germane. Deocamdată, doctorii şi sora au plecat de la patul meu. Am respirat adânc, făcându-mi câteva pase magnetice deasupra capului şi fetei. Printr-un efort de voință, mi-am sugerat o stare de linişte, care nu a întârziat să se instaleze in tot corpul, făcând să dispară zgomotele supărătoare din cap. De-acum, călătoream prin cosmos, având in fata ochilor orologiul uriaş, ale cărui limbi - orarul, secundarul şi tamburul, cu inscripția datelor şi zilelor - au pornit in iureş înapoi, in sensul invers al acelor de ceasornic, până s-au oprit la ora 9 a zilei de 26 noiembrie 1943. Erau ziua şi ora când am fost pescuit din apă de către echipajul vedetei. Odată cu derularea ceasului înapoi, m-am întors şi eu cu şapte zile in trecut, intr-o fracțiune de secundă, pornind să refac drumul, in timp şi spațiu, cu toate întâmplările pe care simțurile mele nu le percepuseră atunci. Mai întâi a fost dedublarea, forța aceasta miraculoasă, prin care spiritul nemuritor se depărtează in plan fluidic de corpul material, formând două personalități separate, si totuşi legate intre ele cu o putere de coeziune nevăzută. In felul acesta., am putut asista la întâmplările propriului meu corp. Am văzut momentul ridicării mele la bordul vedetei şi uimirea exprimată de toți oamenii echipajului când au văzut rana destul de mare provocată de schija care, acoperita de sânge închegat, zăcea înfiptă in trupul meu, stors de vlagă. Am urmărit drumul parcurs de vedetă şi am văzut marea, care începuse să se agite înaintea dezlănțuirii furtunii. Înaintarea vedetei era foarte anevoioasă, fiind săltată mereu de valuri, elicea de înaintare învârtindu-se mai mult în gol. Noaptea, târziu, a acostat la un ponton şi trupul meu a fost scos din cabina călduroasă. Eram aşezat pe-o targă şi transportat la spitalul unde am fost internat. Unul dintre marinari m-a scăpat din mâini şi capul mi s-a lovit puternic de-o bintă. Am văzut drumul parcurs de cei doi marinari, ce duceau targa cu trupul meu sleit de puteri şi cu capul umflat. Doctorii care m-au luat in primire au făcut un semn de adio, socotindu-mă pierdut. Am asistat la operația de extragere a schijei din corpul meu, făcută fără anestezie. Sora care-mi bandaja rana a scos un oftat adânc, ochii s-au umplut de lacrimi şi înainte de a mă conecta la perfuzor mi-a aprins la cap o lumânare. Tot credeau că de-acum firul vieții mele este pe sfârşite şi pana dimineața voi închide ochii pentru vecie. Dar nu a fost să fie aşa. Şapte zile a plutit corpul astral asupra acelui material şi, integrându-se in a şaptea zi, am revenit la cursul normal al vieții, spre marea mirare a doctorilor care, cu ochii holbați, mă cercetau ca pe-o minune, făcându-şi cruce cu toată palma şi zicând in nemțeşte :
- Du bist Rasputin.
S-a dat dispoziție să fiu deconectat de la perfuzor, şi sora care-mi aprinsese lumânarea la cap a început să. mă hrănească. In fiecare dimineață şi seara, făceam exerciții de respirație yoghină şi mă autosugestionam in mod benefic. Practicam şi hipnoterapia, dar aceasta numai seara.

Progresele însănătoşirii mele erau de-a dreptul spectaculoase. Rana se vindeca văzând cu

ochii. Pe noptiera din stânga patului stătea, ca mărturie a suferinței, schija extrasă din corpul meu. Doctorilor nu le venea să creadă in această minune şi am fost supus unui test fizic şi psihic, al cărui rezultat a fost trimis la Academia din Berlin, împreună, cu fotografiile rănii, făcute din trei in trei zile. Mi s-a propus să fiu trimis in Germania, dar am refuzat, preferând sa mă. întorc la Nava Bază Constanta, la camarazii mei de lupta.

ÎN FAȚA MORMÂNTULUI MEU

Revenirea la navă a stârnit uimirea celor care mă cunoşteau personal şi a celor care mă cunoşteau din auzite. Vestea că Fachirul din marină a apărut în carne şi oase, după ce i se făcuse înmormântarea, s-a răspândit iute ca fulgerul în port şi oraş, amplificând şi mai mult curiozitatea lumii. Propriu-zis, eu nu fusesem înmormântat, ci o fotografie de-a mea. Aşa se proceda la noi in marina. De câte ori venea din largul marii o nava avariată care se angajase in lupta navală, marinarii răniți erau internați in spital, celor morți li se făcea înmormântarea, iar cei ce erau zvârliți de presiunea bombelor in apă şi nu puteau fi pescuiți erau şi ei trecuți in rândul morților, considerându-se că nu au nici o şansă de supraviețuire. Pentru aceştia era fixată o zi pentru a li se înmormânta o fotografie sau o pictură a chipului lor, executată de sergentul pictor Barbos de la Nava Bază Constanta. Procesiunea de înmormântare pornea din port spre centrul oraşului şi de acolo convoiul cobora spre cimitirul de la marginea mării. Înaintea mulțimii mergea trăsura cu preotul, cu patrafirul peste hainele militare, având-ul alături pe dascăl, urmau apoi steagul şi crucea pe care era aplicată fotografia presupusului mort. O fata tânăra purta pe umeri un minuscul sicriu in care era aşezată o fotografie mai mare a mortului, o garda de onoare trăgea o salvă la mormânt, după care se împărțea de pomană săracilor. Mai sensibile la durere, domnişoarele şi doamnele plângeau cu lacrimi grele, blestemând războiul care făcea atâtea victime nu numai din rândurile armatei, ci şi din rândul populației civile. Bătrâna Tinca, îngrijitoarea mormintelor, ascultând cuvântările rostite de preot şi camarazi, reținea bine cele auzite şi îşi fixa in memorie chipul înmormântat. Aşa ca era capabila să povestească, cu lux de amănunte, oricui crâmpeie din viața celor înmormântați acolo. Era de ajuns ca un vizitator sa apară in cimitir, că baba se prezenta imediat şi fără sa fie întrebată, începea să-şi depene istorioarele:
– Vezi, maică, mormântul acela de lângă pom este al unui marinar din Orăştie, pe nume Vodă Mircea, el a fost mitraliat de inamic pe puntea vasului chiar în prima zi a Paştelui. În celalalt mormânt se află un ofițer de pe vasul "Amiral Murgescu", care a murit străpuns de-o schijă, dându-şi duhul pe brațele ofițerului Virgil Vasilescu. În mormântul de lângă cavou este înmormântat un marinar cu părul creț căruia i se spunea "Fachirul", ăsta, maică, vindeca lumea de orice boală şi alina durerile numai privindu-l in ochi şi mângâindu-l pe bolnav.
Şi tot aşa continua bătrâna să povestească, gândind ca cel din fața sa ii va strecura in buzunar câțiva bănuți pentru chibrituri, tămâie şi pâine. Aşa se face că, in ziua când am venit la cimitir sa-mi vad mormântul, stand smerit in fața crucii mele, a apărut baba Tinca, ținând in mana un ciob cu tămâie fumegândă, şi a început să spună:
– Aici, maică ...dar vorbele i s-au oprit in gat, ochii i s-au dilatat in orbite de groază, capul şi corpul au început să-i tremure ca apucată de friguri, s-a mai uitat o dată la mine şi la fotografia de pe cruce, a zvârlit ciobul cu tămâie cât colo şi strigând cat o ținea gura:
– Sfinte Sisoieee ! Strigoiul a ieşit din mormânt !
A pornit-o în fugă peste morminte, printre cruci, pierzându-şi papucii şi de câte ori rochia-i lungă se agăța de vreun grilaj sau de alt obstacol, țipa şi mai tare, de mama focului, crezând probabil că

strigoiul este după dânsa si vrea s-o înhațe... După două zile, fiind informat că baba Tinca zace de sperietură, am mers la marginea mahalalei, unde era casa sărăcăcioasă a babei, ducând cu mine alimente, o sticla cu votca ruseasca şi ceva bani. Am găsit-o dormind într-un pat vechi, dar cu cearşafuri curate. Bătrânele care o supravegheau au început sa-mi spună ca de la un timp bântuie prin cimitirul marinarilor un strigoi care era cat pe-aci s-o prindă in ghearele lui pe Tinca. Am pus mana pe fruntea-i fierbinte, plina de transpirație şi cu glas domol şi dulce, i-am spus:
– Mamă Tinca, trezeşte-te din somn, nu-i nici un strigoi, nu te speria. A deschis ochii întrebători, in timp ce eu îi făceam pase magnetice deasupra capului şi-i dădeam sugestii benefice. Din palmele mele, din degete şi ochi porneau înțepături puternice, ca şi când mii de ace nevăzute mi-ar fi străpuns capul şi fruntea. S-a ridicat in capul oaselor şi, la rugămintea mea, a tras pe gat câteva înghițituri din votca adusă. Treptat a revenit la normal, vocea de acum nu-i mai era sacadată si privirea ii era limpede. Am stat mult de vorbă cu ea. Se vindecase de sperietura. Când am plecat de acolo era târziu, stelele apăruseră pe cer şi eu, mergând liniştit pe faleză, mi-am amintit de-o alta întâmplare, tot cu o bătrâna. Pe atunci eram copil şi mă jucam in cimitirul satului, cu un grup de copii de vârsta mea. Eu eram şeful grupului şi fiecare mi se supunea fără cârteala. Aşa că, luând cărbuni şi funingine de la locul de tămâiere, le-am mâzgălit fețele complet de negreală. Mie mi-am pictat o cruce lata de la frunte pana sub bărbie şi de la ochi peste urechi. Fiecare dintre noi purtam hainele întoarse pe dos. Cimitirul, situat pe-o stradă lăturalnică, avea porțile larg deschise. Oamenii erau la munca câmpului, nimeni nu ne vedea şi nici nu ne deranja. Urcându-mă pe zidul cimitirului, am văzut-o pe baba Marghioala Budurcea. Mergea îngândurată, purtând in mâna stângă o oală îmbăierată. Drumul îi era prin fața cimitirului. Am comandat imediat copiilor sa se aşeze cu fața in jos, fiecare pe un mormânt, in spatele crucilor. Când bătrâna a ajuns in fața porților deschise ale cimitirului s-a oprit şi-a făcut cruce mare şi cu lacrimi in ochi a zis:
- Gheorghe, Gheorghe, hai maică, acasă.
Se referea la bărbatul său mort. Atunci m-am ridicat si am zis celorlalți:
– Hai, mă, ieşiți din mormânt.
Toți s-au ridicat in picioare in spatele crucilor, cu dinții rânjiți. Biata bătrână a trântit la pământ oala cu fiertură şi s-a aşternut pe fugă mai dihai ca baba Tinca. I se părea că toți morții din morminte înviaseră şi se prefăcuseră in draci. De frică, nici glas nu mai avea, scotea doar nişte guițături înfundate, din adâncul pieptului. Târziu a fost găsită in nesimțire, prăbuşită lângă nişte salcâmi, îndrugând cuvinte fără noimă. Pe timpul acela nu ştiam să descânt şi nici nu-mi descoperisem harul de vindecător.

REVEDEREA

După o odihnă de câteva zile la navă, mi s-a înmânat in scris ordinul prin care eram înştiințat să mă prezint la şcoala de ofițeri transmisionişti în cel mult trei zile. În drum spre şcoală, care era evacuată undeva prin Banat, m-am oprit pentru puțin timp la Ploieşti, să trec pe la ai mei. Dar, Doamne, ce mi-a fost dat să-mi vadă ochii ! Din mândrețea de oraş, ctitorie a marelui Voievod Mihai Vodă Viteazul, aşa cum atestă hrisoavele vremii, rămăsese o ruină fumegândă. Bombele lansate de aviația inamică croiseră adevărate luminişuri, zvârlind in aer case, poduri, şosele, instalații industriale şi tot ce întâlniseră in calea. lor. Cu greu m-am putut orienta si într-un târziu am depistat locul in care fusese casa noastră. Pe-o margine de groapă, formată de bombe, zăceau ca martori ai dezastrului: o frântură din scara de marmură şi un grilaj de fier torsionat. In

jur, bucăți mari de zid, împrăştiate in dezordine, amestecate cu mobilier sfărâmat. O doamnă cu un rucsac in spate, mergând greu prin denivelări, s-a apropiat de mine şi m-a sfătuit să plec din oraş cat mai repede că in jurul acestei ore se aşteaptă atacurile aviației inamice. Când a auzit ce familie caut, m-a informat că ai mei sunt evacuați la via din dealul Gâlmei şi că unul dintre frații mei a murit pe front. Atunci mi-a venit in memorie ziua când am făcut o şedința de spiritism şi hipnotism, chiar in salonul ce se afla aici, unde acum se cască gura hâdă a gropii făcute de bombe. Ne aflam atunci vreo opt persoane in jurul mediului şi al mesei fără cuie. Au fost puse multe întrebări mediului şi răspunsurile s-au dovedit adevărate. Cât priveşte bombardarea casei, judecând mai profund, mi-am dat seama că întrebarea fusese greşit puse mediului.: "Dacă pică o bombă pe casa noastră ? " - n-a picat una, ci două bombe. Dar cum rămâne cu răspunsul că "nu va muri pe front nici unul dintre noi ?" M-am aşezat pe o margine de zid, care cândva forma un perete.! Mi-am pus coatele pe genunchi şi fața in palme, sugerându-mi o stare uşoară de hipnoză, care mi-a dat posibilitatea să văd evenimentele întâmplate la vremea lor. După plecarea mea pe front, tata a fost desconcentrat din ordinul domnului mareşal Antonescu. Fratele cel mare, Gheorghe, se afla cu Regimentul 1 transmisiuni la Rostov ; nu mi s-a arătat nici un semn că el ar fi cel mort. Celălalt frate, Mircea, aviatorul, efectuase multe misiuni de zbor, dar tot de atâtea ori se întorsese la baza de plecare. Nici pe el nu l-am văzut în starea mea hipnotică că ar fi cel dispărut.

Țiuiturile din urechile mele s-au amplificat foarte mult. O senzație de uşurare a pus stăpânire pe mine şi pentru o fracțiune de secundă, care mi s-a părut o veşnicie, mi-am văzut mormântul acolo în cimitirul de la marginea mării.

Trezit la realitate de sirenele care anunțau un nou bombardament, mi-am dat seama că eu sunt cel de care se zvonise că sunt mort pe front. Sirenele continuau să sune strident. Câțiva oameni fugeau de le scăpărau picioarele, alții se tupilau pe lângă ziduri. Undeva, departe, câinii au început să urle sinistru. Tunurile au prins să bubuie, scuipând foc. Escadrilele de bombardiere lansau bombele ce făceau să tremure pământul sub explozia lor. M-am ascuns lângă o frântură de zid, cu fața în jos, până s-a terminat bombardamentul. Fusese bombardată Societatea Româno-Americană şi din rezervoarele cu carburant lovite, se înălțau spre cer limbi uriaşe de foc, însoțite de fum gros şi negru. Am plecat pe jos spre Gâlmea.

Pe la Bucov m-am întâlnit cu doi prieteni din copilărie, Iliuță Grigorescu şi Ionică al lui Jupânu, care mergeau spre Pleaşa. Au rămas surprinşi când m-au văzut, ştiindu-mă mort pe front. Luaseră parte la parastasul meu, făcut de fratele mamei mele, care era acum preot în locul bunicului. Atunci, la pomană, mi se împărțiseră aproape toate hainele. Când s-a înserat, ne-am despărțit, eu pornind spre deal în direcția "Dudu cu icoană" , iar ei spre sat. Când am ajuns la Gâlmea se întunecase bine. Rana nevindecată complet îmi cam făcea probleme. Mersesem încet şi mai mult bâjbâind pe cărările dealului, pentru că salba de lumini ale sondelor fiind camuflată, nu vedeam mai nimic. Am stat puțin în fața uşii, fără să ciocănesc. Cum era să intru când cei dinăuntru ştiau că sunt mort ? Tata era un om care nu credea în spirite şi nici în reîncarnare, dar acolo nu era numai dânsul. Îl auzeam vorbind cu mama şi pe-o sora hârjonindu-se cu un frățior mai mic. Din încurcătură m-a scos Haiduc, câinele nostru, care m-a întâmpinat de departe, scheunând şi făcând tumbe la picioarele mele. Văzând că nu intru, s-a proptit cu labele de dinainte în uşă, care s-a deschis până la perete. Fasciculul de lumina proiectat pe mine de lampa cu gaz dinăuntru i-a făcut pe toți din casă să îngheţe de spaimă. Încet, încet, discuțiile s-au înfiripat şi toți au început să mă asalteze cu întrebări. Mi s-a servit masa, că eram flămând, dar când a fost să mă culc, deşi eram toți înghesuiți într-o singură cameră cu două paturi, nimeni n-a

îndrăznit să se culce în pat alături de mine.

ION DIN PANIOVA

Ajuns în comuna Paniova, lângă Lugoj, unde se afla evacuată şcoala respectivă, am fost întâmpinat de cel mai bun prieten al meu din Marina Regală Română - Fănel Cârciumaru, care fusese ambarcat pe torpilorul "N.M.S. Năluca". După naufragiul vasului respectiv, a fost trimis la şcoala de ofițeri transmisionişti, de la începutul anului şcolar. Povestise întregii şcoli despre şedința de spiritism ținută la N.M.S. Constanța în prezența domnului comandor Trandafirescu Decebal, în care spiritul materializat prin mediu a prevăzut cu mare precizie evenimentele petrecute cu torpilorul "Năluca". Astfel, aşa cum a preconizat mediul, comandantul Hristu a rămas fără un picior, fiind rănit de schijele unei bombe ! Ofițerul transmisionist de pe vas, Sandu, a ajuns ministrul Marinei. Şi alte întâmplări de la navele noastre de război pe care vi le-am povestit anterior. Elevii şcolii de transmisionişti erau selecționați din diferite arme: artilerie, infanterie, aviație, marină etc. O parte dintre elevi erau cantonați pe la casele gospodarilor din comună. Cealaltă parte a elevilor dormeau în corturile instalate în apropierea unui castel medieval de la marginea satului. Prima sală de la intrarea castelului servea ca sală de cursuri şi acolo erau instalate aparatele de emisie-recepție, aparatele de transmisie cu viteză reglabilă, o tablă şcolară şi multe componente electronice care serveau ca material didactic. Cealaltă sală, din stânga, era transformată în sală de mese. Deasupra Castelului, pe acoperiş, era montat im post de observație, dotat cu mitralieră tip "Ochieş". Programul era foarte lejer: câteva ore pe zi practică emisie-recepție a semnalelor morse. Urma partea teoretică, în care locotenentul Logan umplea tabla cu calcule şi formule despre propagarea undelor electromagnetice. Conform programei, alți ofițeri şi maiştri ne predau câte o disciplină. Instrucție militară propriu-zis nu se făcea, pentru că majoritatea cursanților erau recrutați dintre foştii ostaşi răniți în război şi toți aveau perioada de instruire efectuată. Puțini erau elevii care mâncau mâncarea de la cazan. Mai toți mâncau în familiile în care erau cantonați. Lumea din sat ni se adresa cu "domnule elev", eram iubiți şi stimați. În ziua când am sosit cu trenul în gara Belinț, am fost luat într-o cocie de către domnul notar al comunei Paniova, Anatol Leşanu, care se întorcea de la spital, unde-şi vizitase fiica bolnavă. Mă văzuse îmbrăcat militar şi şi-a dat seama că merg în comuna respectivă, unde era şcoala militară. Alături, pe leagănul din față, lângă notar, stătea soția sa, Vasilica, o doamnă de-o frumusețe rară, cu păr negru şi lung, ce-i atârna până la mijloc. Pe leagănul din spate se afla fiul lor, Alecu. Mi-am pus şi eu sacul cu efecte la picioare, în căruță, şi vioara lângă mine. Tot timpul cât a durat drumul, Alecu nu şi-a dezlipit ochii de la vioara mea. In sat, mi-am lăsat bagajul acasă la notar şi m-am prezentat comandantului şcolii şi celorlalți profesori. Elevii se înghesuiau care mai de care să-mi ofere găzduire în cortul lor. Mi-am dat seama mai târziu de ce atâta simpatie pentru mine. Fănel, marinarul, povestise ofițerilor, elevilor şi celor din comună despre şedințele de hipnotism de pe vapor. Toți erau curioşi să mă cunoască şi să asiste la vreo şedință. Seara, în sala de mese, venise o dată cu notarul şi primarul, dl Petruț, împreună cu preotul satului, căruia oamenii i se adresau cu "domnule părinte".

După o discuție lungă cu acest preot, care viza puterea mea de vindecător, am convenit ca duminică, după slujba religioasă, să vizităm un om paralizat din comună. Ajunşi la patul lui Ioviță (aşa se numea omul paralizat), părintele 1-a uns pe frunte cu mir, după care eu i-am făcut pase magnetice cu mâinile de la cap spre picioare, dându-i sugestii că de-acum se vindecă. După 12 şedințe, făcute zi de zi şi un post negru impus de preot, bolnavul a părăsit patul, mergând sprijinit

în baston. Efectul produs de vindecarea lui Ioviță asupra cetățenilor din sat a fost formidabil. Lucaci, morarul din comună, a dăruit şcolii noastre câțiva saci cu făină, din care bucătarul ne pregătea pâine proaspătă, cu miezul pufos, A urmat vindecarea de "orbul găinilor" a soției unui negustor din Belinț, care a trimis ca recompensă şcolii noastre un sac cu zahăr, orez şi paste făinoase. De-acum, în fiecare zi, după orele mele de program, mergeam cu părintele prin satele învecinate, Recaş, Secaş etc., unde se aflau oameni bolnavi, căutând să-i vindecăm. Comandantul şcolii a fost de acord cu derogarea programului meu. Cum să nu fie, dacă şcoala primea atâtea foloase materiale ? Când soseam cu căruța încărcată alături de preot, toți elevii săreau s-o descarce, lăsând neatinsă partea preotului.

Am primit purceluşi, un vițel, multe găini din care experimentatul nostru bucătar făcea tăvi întregi cu fripturi. Ba, mai primeam şi câte-o butelcuță cu palincă, din care ni se drămuia, cu multă zgârcenie, la masă, câte un păhărel.

Dar cum nici o bucurie nu durează o veşnicie, nici la şcoala noastră n-a durat prea mult viața plăcută pe care v-am descris-o. Intr-o zi mohorâtă, pe la orele prânzului, a oprit in fața corturilor noastre o maşină militară din care au coborât patru ofițeri. După ce au discutat ceva cu comandantul şcolii, înmânându-i un ordin scris, au fost poftiți de acesta la masă. Au rămas înmărmuriți văzând meniul elevilor; supă cu fidea şi steluțe, friptură de porc la tavă, ficat de pasăre prăjit şi cartofi pai cu mujdei. Ca desert, plăcintă cu brânză, plus un păhărel cu votcă. Imediat după masă, gornistul a sunat adunarea generală. Comandantul ne-a citit ordinul primit prin care ni se aducea la cunoştință că şcoala noastră urma să însoțească o unitate militară ce se deplasa spre Munții Tatra.

Până seara, au fost rechiziționate căruțele şi caii din sat. S-au încărcat corturile, materialul didactic, stațiile de emisie recepție, armele şi toată zestrea şcolii. Sătenii s-au adunat şi au dat şi ei o mână de ajutor la pregătirile de plecare. Despărțirea de sătenii aceştia ospitalieri şi respectuoşi ne-a mâhnit inima. Pretutindeni vedeai pâlcuri de fete plângând, alături de elevii trişti, care-şi luau rămas bun de la ele şi le promiteau că le vor scrie de acolo unde vor ajunge. După ce-am mers toată noaptea pe un drum de țară, spre ziuă ne-am întins corturile să ne odihnim... Am fost treziți din somn de bubuituri puternice de tun, care se auzeau nu prea departe de locul unde ne aflam. Folosind mijloacele de observație ce le aveam, am putut vedea în depărtare şoseaua asfaltată, pe care se scurgeau trupele motorizate sovietice, înaintând spre Cehoslovacia. A intrat în acțiune şi temuta armă "Katiuşa". Parcă se concentraseră toate tunetele din cer asupra sectorului unde ne aflam. Cu greu am putut ține în frâu caii, care, speriați, au răsturnat vreo patru căruțe.

Eram oarecum dezorientați, unitatea militară cu care trebuia să facem joncțiunea nu se afla la punctul de întâlnire. Spre seară, a sosit la noi o motocicletă "Tundap", în care se aflau trei dintre cei patru ofițeri care ne aduseseră ordinul de plecare de la Paniova. De data aceasta, în ordin se specifica să ne întoarcem în țară, urmând traseul prin defileul văii Jiului, ca să nu stânjenim celelalte unități militare ce se aflau în drum spre Cehoslovacia. Ordinul era însoțit de o diagramă a punctelor de odihnă şi a centrelor de alimentare cu nutreț pentru cai. Voi trece peste toate peripețiile întâmplate în drumul nostru până am ajuns la punctul terminus, în comuna Comana, dincolo de Bucureşti, unde ne-am instalat cu tot calabalâcul în fostele barăci nemțeşti, în care fusese o unitate de goniometrie.

ALT MARE SPECTACOL DE HIPNOTISM

"Sugestie, telepatie şi catalepsie". Aşa era intitulat afişul scris frumos, în culori, de colegul nostru Voinescu. Spectacolul s-a ținut la două luni după instalarea noastră in barăcile de la Comana şi a fost aprobat de comandantul şcolii noastre. O echipă de elevi, sub îndrumarea prietenului meu Fănel Cârciumaru, a lucrat o zi întreagă să transforme baraca mare ce ne servea de sală de spectacol. A fost montată o scenă, cu cortină în două părți, acționată de sfori pe scripeți. S-au camuflat geamurile şi s-au adus bănci pentru spectatori. Colegul nostru Flintă Olteanu a fost instalat în funcția de casier la uşa de la intrare. Deşi în afişele lipite prin comună se specifica ora de începere nouăsprezece, la orele optsprezece toate băncile erau ocupate de spectatori. La orele optsprezece şi patruzeci şi cinci de minute au sosit şi ofițerii, împreună cu soțiile, ocupând locurile din față, rezervate special pentru ei. Când mai rămăseseră trei minute până la începere, m-am apropiat de cortina închisă şi am privit insistent publicul prin două orificii decupate în cortină, la nivelul ochilor mei. În felul acesta, cuprindeam pe toți din sală cu privirea, fără ca ei să mă vadă. Alături de mine, dormea profund pe un scaun elevul Şoflete. Îl hipnotizasem special, ca prin voința mea să-mi amplifice puterea de sugestie prin adunarea matematică a undelor creierului meu, ale lui şi ale lui Fănel marinarul. Priveam, aşa cum vă spuneam, sala şi dădeam mental sugestie celor de acolo că timpul trece înzecit de repede pentru dânşii. Lumea, agitată, făcea zgomot, bătea din picioare şi mâini, cerând ca spectacolul să înceapă imediat. Când ceasul meu arăta exact orele nouăsprezece, şi răbdarea celor din sală ajunsese la limită, cortina s-a dat de o parte şi eu am apărut pe scenă, întrebând spectatorii ce s-a întâmplat de sunt aşa de nemulțumiți. A răspuns comandantul şcolii, zicând:
- Bine, camarade, aceasta este punctualitate militară ? Spectacolul trebuia să înceapă la orele nouăsprezece.
- Da, domnule colonel, şi vă întreb cu respect cât arată ceasul dumneavoastră ? Toți cei din sală care aveau ceas îl consultau mirați. Tot aşa şi colonelul.
Acesta era primul număr din spectacol şi-mi reuşise cu brio. A urmat numărul doi. A fost chemată pe scena o persoană dintre spectatori. S-a prezentat o doamnă îmbrăcată într-un superb costum național. I-am spus să se gândească la ceva care o interesează. L-am întrebat pe Şoflete, care era în stare de transă hipnotică, aşezat pe un scaun.
- La ce se gândeşte doamna?
- La soțul său, care este plecat pe front şi de care are veşti că se află mort. Adevărul este că nu este mort şi curând va primi veşti bune de la dânsul.
Femeia a îngenuncheat, şi-a făcut cruce şi a spus:
- Dă, Doamne să fie aşa ! (Aşa a fost. S-a dovedit mai târziu).
A urmat un număr de sugestie în masă. Am spus spectatorilor să scoată fiecare batista şi să se gândească la parfumul preferat. Aşa au avut impresia toți că savurează parfumul la care se gândeau. Un tânăr de vreo douăzeci de ani s-a apropiat de scenă, reclamând că lui nu-i miroase a liliac, aşa cum s-a gândit. L-am privit fix în ochi şi i-am spus să mai miroasă o dată batista. A strănutat puternic, ochii i s-au umplut de lacrimi şi cât pe-aci să vomite. Îi sugerasem că batista lui miroase a hidrogen sulfurat A urmat un număr distractiv, prezentat de şapte inşi în stare de hipnoză. Unuia i-am sugerat că este lup şi urla de răsuna baraca. Altul era în postură de berbec şi împungea stâlpii de sprijin ai barăcii de ziceai că acum se prăbuşeşte peste noi. A urmat un număr de senzație. Colegul nostru, Simionov, s-a instalat pe scenă cu acordeonul in brațe. Am spus unui spectator să se gândească la un cântec. Imediat Simionov a început să cânte din acordeon cântecul "Tudorițo nene". Altul s-a gândit la cântecul "Glasul roților de tren"; altul la "Țărăncuță, țărăncuță" şi aşa mai departe. Toate cântecele la care se gândeau cei din sală le interpreta

Simionov din acordeon ca si când cineva i-ar fi şoptit interpretului gândurile lor. Domnul comandant a întrebat: "Eu la ce cântec mă gândesc ?". Imediat in sală a răsunat marşul "Aida" de Verdi. De data aceasta am pus şi eu mâna pe vioară şi l-am acompaniat pe Simionov. In sală domnea voia bună, lumea era impresionată de spectacol. A urmat cel mai interesant şi cel mai greu număr. Starea de catalepsie şi levitație. Pentru acest număr se prezentase in în mod voluntar, din sală, o tânără de vreo 18 ani. După ce i-am sugerat starea de înțepenire totală a muşchilor, am aşezat-o cu capul si picioarele pe speteaza a două scaune depărtate unul de altul.

Cu un efort deosebit de gândire ii sugeram tinerei că de acum părăseşte scaunele, înălțându-se spre tavan. Pentru acest număr formasem opt elevi cu putere mare de concentrare a gândurilor, care acum mă ajutau. Simțeam puterea rezultata din însumarea gândurilor lor cu gândul meu. De pe frunte mi se prelingeau broboane mari de transpirație si o vibrație puternică a corpului meu făcea să tremure şi corpul înțepenit al fetei. S-a produs un fenomen de rezonanță, din care a rezultat dispariția forței de gravitație a tinerei fete, care s-a înălțat la vreo patru palme deasupra scaunelor, rămânând suspendata în aer, A trebuit să depun eforturi supraomeneşti pentru a readuce la normal fata, care a părăsit scena împleticindu-se.

După terminarea spectacolului, Flintă, casierul, s-a prezentat cu o căciulă plină cu bani proveniți din încasări, plus ce pusese şi el deoparte pentru zile negre. Fănel, neîncrezător, i-a găsit la control ascunşi în turul pantalonilor. Cu aceşti bani au fost ajutate două familii nevoiaşe din comună.

ÎNTÂMPLĂRI ŞI PREMONIȚII

Întâmplările ce urmează nu respectă o anumită ordine cronologică. Le-am scris aşa cum mi-au venit in minte, scoțând in evidență împlinirea celor prezise cu ani şi ani în urmă.
În mod special, am dat numele autentice ale personajelor, data şi locul unde s-au petrecut cele relatate, astfel ca oricând să poată fi verificate cele scrise de mine.
În privința unor date - ziua, luna, anul - poate să existe o decalare. Asta datorită faptului că în decursul anilor am fost de nenumărate ori percheziționat de securitate şi mi s-au ridicat spre confiscare multe notițe şi documente.

Submarinul "Rechinul", din al cărui echipaj de rezervă făceam parte şi eu, era plecat în largul mării, pentru efectuarea unor probe tehnice. Era însoțit de remorcherul "Istria", la bordul căruia se afla, pentru eventuale evenimente nedorite, o echipă de scafandrii, sub comanda maiştrilor Miculescu şi Ciobanu, patru marinari, patru motorişti şi radiotelegrafistul Crăciunescu Iulian cu o stație de emisie-recepție tip "LORENTZ", ce lucra pe unde lungi. Printre membrii echipajului de la submarin se afla şi Dan Gh. Oltean, din comuna Potlogeni. El se dovedise un excepțional mediu pentru şedințele mele de hipnotism.

Între noi se stabilise o legătură sufletească strânsă. Dacă eu mă tăiam sau mă înțepam la un deget, aceeaşi durere, în acelaşi loc, simțea şi el, ceea ce era valabil şi pentru mine. Această stare de lucruri a fost mult studiată de ofițerii şi doctorii Bacurban şi Satmari de la bord.

De data aceasta, eu nu am însoțit echipajul submarinului. Rămăsesem la Nava Bază, din dispoziția comandorului Lungu Cornel, să iau in primire cutiile cu hrană conservată. În timp ce aranjam pachetele pe zile de consum (ziua I-a, a II-a, a III-a etc.), am simțit în tot corpul o moleşeală care m-a determinat să mă aşez jos lângă maldărul de cutii. O vibrație puternică prin cap mă făcea să aud voci omeneşti agitate, amestecate cu țiuituri în ambele urechi. Simțeam că

mă cufund ca-ntr-un abis; apoi, într-o lumină, difuză, mi-a apărut chipul lui Dan împietrit de groază, cu ochii holbați, ieșiți mult din orbite, cu mâinile întinse spre mine, cerând ajutor. Alături de el, căpitanul Arhiriade, ajutat de un ofițer tânăr, Greceanu, ținea în mână o țeavă din care ieșea fum, înnegrind fețele echipajului. M-am trezit lângă bătrânul combuzier Zgâr, strigând:
- Salvați-l pe Dan, salvați submarinul.
S-au strâns în jurul meu mulți membri ai echipajului şi auzind căpitanul Costăchescu de cele văzute de mine în starea de somn, a dat ordin să pornească încă un remorcher la locul unde se afla submarinul "Rechinul", cu toate cele necesare intervenției. Această acțiune s-a dovedit extrem de utilă, într-adevăr, submarinul suferise o avarie mare şi cel de-al doilea remorcher a intervenit la timp.

Era o seară plăcută din luna iulie a anului 19... Soarele încă nu asfințise. Eu, împreună cu doi marinari ne întorceam din oraş, mergând liniştiți pe strada Tomis. Unul dintre însoțitorii mei era bufetier la Nava Bază Constanța şi se numea Enache, celălalt era mecanic la submarinul "Delfinul" şi se numea Cosmineanu Tudor, văr primar cu mine. Din vorbă în vorbă, ajunsesem la un subiect ce mă viza pe mine.
- Măi Cosminene, mare şmecher este vărul ăsta al tău, a zis Enache, duce cu zăhărelul tot echipajul, făcând şedințele alea de hipnotism în care eu nu cred şi n-am crezut niciodată.
- Bine, mă Enache, fă şi tu ce face el, dacă ești în stare.
- Uite ce este, vezi domnişoara aceea din fața noastră, s-o facă el, dacă este în stare, să-şi ridice fusta mai sus de genunchi.

Într-adevăr, înaintea noastră, la vreo zece, cincisprezece metri, o domnişoară înaltă, cu o pălărioară, albă. pe cap, mergea liniştită, cu paşi mărunți. Eu mi-am zis în gând că n-ar fi rău să încerc să văd dacă-i pot subjuga voința, mai ales că Enache oferea o sumă de bani în caz de reuşită. Mi-am micşorat pasul, căutând să-mi acordez cadența în ritmul de mers al domnişoarei. Cu o putere de concentrare mare, am privita insistent în direcția bulbului rahidian, dându-i mental sugestii. Mi-am închipuit ca se afla stand în picioare pe-o plajă de la marginea mării. De acum, gândul meu o purta cum vream eu. Am văzut-o cum încerca cu picioarele adâncimea apei, făcând paşi mari şi rari. Aceeaşi paşi îi făceam şi eu pe trotuar, spre surprinderea rarilor trecători ce se opriseră şi se uitau nedumeriți la mine şi la domnişoară. De acum în transă, fata înainta precaută în apă, până ce valurile îi ajunseseră la genunchi. Bineînțeles, toate acestea pe care eu le vedeam în imaginea gândului meu se repetau şi în viziunea fetei. Deodată, şi-a ridicat fustița peste şolduri. S-a întors cu fața spre mine, lăsându-şi poalele în jos. Mi-a adresat câteva cuvinte de ocară şi, plângând, s-a îndepărtat. Câteva trecătoare care fără să vrea asistaseră la această scenă se întrebau curioase:
- Cu ce i-a ridicat, dragă, măgarul ăsta poalele rochiței, că distanța între el şi fată era destul de mare ?
Nu am ştiut că domnişoara în cauză era nepoata maistrului principal de marină Dobre, de la N.M.S. Constanța, care m-a pedepsit exemplar, când vestea acestei întâmplări a făcut înconjurul portului.

Tot timpul cât îmi concentrasem puterea de gândire asupra fetei, pentru a o influența, am simțit o forță ce radia intens din mine, unindu-mi gândul meu cu al domnişoarei, pare s-a dovedit a fi o ființă extrem de sensibilă.

Într-o şedință de spiritism ținută la NJMLS. Constanța, căpitanul Trandafirescu Decebal a

pus următoarea întrebare mediului:
- Ce-mi poți spune despre tatăl meu, care a murit în război in Bulgaria ?...
Mediul:
- A fost omorât de Mitev Gospodin şi se află înmormântat într-o groapă comună în localitatea ... (al cărei nume l-am uitat) de pe malul Dunării.
Întrebare:
- Cum aş putea să-l identific, că am intenția să-l aduc în țară, să-l înmormântez cu slujbă creştinească, aşa cum şi-a exprimat dorința înainte de a pleca în război ?
Mediul:
- Identificarea e foarte dificilă, pentru că dantura de aur la care vă gândiți n-o mai are în gură şi numărul ce-l poartă scheletul pe piept nu corespunde. Este al şaselea schelet de la buza dreaptă a gropii şi are lipsă piciorul drept, mai jos de genunchi. Arcada ochiului stâng este spartă şi maxilarul de jos lipsă.
Întrebare:
- Am şanse să-mi realizez această dorință, care, în fond a fost şi a sa ?
Mediul:
- Şansele sunt minime, dar cea mai bună soluție este să mergeți să aprindeți o candelă şi să-i faceți o slujbă religioasă cu un preot.
La sfârşitul şedinței, căpitanul Trandafirescu, cu ochii în lacrimi, a spus:
– Şi totuşi voi face tot ce-mi stă în putință să-mi realizez această dorință, pe care tata a exprimat-o în scris.

După mulți ani, m-am întâlnit cu căpitanul respectiv, nu mai era tânăr şi frumos, aşa cum îl ştiam. Dar m-a recunoscut şi mi-a spus că numai datorită şedinței de spiritism făcută pe navă de mine a putut să-şi realizeze dorința şi să aducă în țară osemintele tatălui său.

Am participat la înmormântarea fraților Tocineanu, amândoi ofițeri de marină. Cel mare cu gradul de amiral, cei mic cu gradul de comandor. Muriseră într-un accident de circulație, amândoi în Trabantul familiei. Această nenorocire fusese prezisă de mediu într-o şedință pe care am făcut-o chiar in locuința sa, care se afla pe strada Libertății, în apropiere de Calea Rahovei. Atunci, amiralul Tocineanu cântase la vioară cântecul "Avant de mourir" şi făcea haz de ce-i prezisese spiritul. Revin la ziua când, după înmormântare, familia m-a invitat şi pe mine, împreună cu alții, la restaurantul "Bucur" unde s-a servit vin spumos şi preparate din peşte, pentru sufletele celor doi dispăruți. Printre cei din restaurant se afla un domn în vârstă la care mai toți bărbații veneau şi se prezentau milităreşte, deşi erau mai toți îmbrăcați civil. Am întrebat pe un cunoscut cine este domnul ?
- E fostul amiral Măcelaru, mi s-a răspuns.
M-am dus şi eu să mă prezint, dar nici nu am deschis bine gura că dânsul a făcut ochii mari şi a zis:
- Tu eşti fachirul de la submarin !
- Da, domnule amiral, eu sunt.
Şi a continuat:
- Mă, ce dreptate ai avut atunci când ai făcut şedința de hipnotism şi spiritism. Mi-aduc şi-acum aminte răspunsul mediului, că România va pierde războiul, că un brâu roşu va încinge hotarele țării, că eu voi fi condamnat la moarte, dar nu voi ajunge în fața plutonului de execuție, că voi face ani grei de puşcărie, dar nu-mi vor putrezi oasele acolo. Aşa a fost, Fachirule, uite-mă ieşit

din închisoare, după 17 ani de detenție. Da, domnule Fachir, ai avut dreptate..

În timpul cutremurului din 1977 mă aflam în sala cinematografului Scala. Îmi aduc bine aminte, rula filmul "În lumea circului". Cu vreo douăzeci de minute înainte de a se produce cutremurul, m-a apucat, pe neaşteptate, o stare de nervi, o agitație şi un uşor tremurat a pus stăpânire pe mine. Cu cât voiam să mă liniştesc, cu atât deveneam mai neliniştit. Nici nu mai eram atent la film. Această stare de încordare o mai avusesem cu vreo treizeci de minute înaintea cutremurului din 1940. Dar, să le luăm pe rând şi si vedem la ce rezultate vom ajunge analizându-le. Cutremurul din 1940 s-a produs noaptea târziu. Locuiam pe timpul acela într-o vilă pe şoseaua Bucureşti - Ploieşti. Ocupam singur camera din față, de la etaj. In celelalte camere de la parter, mama şi tata dormeau în salonul mare, in camera din mijloc cele două surori, Lucreția şi Melania, restul camerelor fiind împărțite celorlalți frați. Sub scara interioară, care ducea la camera mea, dormea câinele nostru lup, Hitler. Cu vreo oră înainte de cutremur, am fost trezit din somn de urletele puternice ale câinelui. Până atunci nu se manifestase aşa. L-am auzit pe tata certând câinele, care s-a potolit. In casă s-a instalat liniştea, probabil că ceilalți adormiseră. Eu am fost cuprins de o nelinişte, aşa cum v-am amintit că am avut-o şi la cutremurul din '77. Capul îmi vâjâia şi tremurături puternice îmi zgâlțâiau tot corpul. Simțeam nevoia să țip, să fug, să mă depărtez de casă. M-am ridicat din pat, am luat un halat gros peste pijama şi am ieşit afară, însoțit de Hitler. Aerul răcoros al nopții m-a mai înviorat. Câinele scheuna înfundat, râcâind pământul cu ghearele. Corpul meu a început să vibreze puternic, ca şi când ar fi intrat in rezonanță. Devenisem fără să vreau o sursă de energie şi simțeam transpirația cum mi se prelingea de pe cap pe frunte şi obraji. Aveam senzația că devenisem un intermediar între cer şi pământ. Deodată, pe cer, la orizont, au apărut lumini ca nişte flăcări roşiatice, câinii vecinilor au început să urle sinistru, găinile să cârâie, în timp ce pământul, cuprins de cutremur, se zbătea sub picioarele mele, săltându-mă în sus şi lăsându-mă in jos, până mi-am pierdut echilibrul.

Din casă se auzeau țipetele celor care nu puteau ieşi. Se blocaseră uşile, pentru că vila se înclinase mult.

Aşa cum v-am povestit mai înainte, cutremurul din 1977 m-a surprins in sala cinematografului Scala. Am avut aceleaşi simptome de nelinişte. Soția mea, care se afla lângă mine, şi simțea cum îmi tremură tot corpul, se ridicase cu intenția să părăsim sala. Mi-am adus aminte, ca prin minune, de stările ce le avusesem şi înaintea cutremurului din 1940, şi cuprins de căldură şi spaimă, am strigat: "Ieşiți afară, că o să fie cutremur mare." Operatorul a întrerupt filmul, şi in sală s-au aprins luminile. Lumea şi-a îndreptat privirile în direcția unde mă aflam. Am lăsat capul în jos ruşinat. Parcă mă trezisem dintr-un somn adânc. Când lumina s-a stins şi filmul a reînceput, o doamnă din scaunul alăturat i-a şoptit soției: "Duceți-l acasă, cred că are friguri, că tot corpul îi tremură şi a început să aiureze. " Alt spectator a zis tare, încât l-am auzit: "O fi vreo puşlama care are intenția să producă panică, cu scopul de a ciordi ceva." N-a mai trecut mult timp şi întreaga sală a început să fie zgâlțâită de cutremur, din ce în ce mai tare. Geamurile se spărgeau sub presiunea pereților care se ondulau. Tavanul se zbătea, cernând peste noi moloz şi praf de var. Atunci am strigat:

- V-am spus să ieșiți că o să fie cutremur!

Când am ajuns acasă, se şi zvonise că sala cinematografului Scala se prăbuşise, prinzând sub dărâmăturile ei toți spectatorii. Nu era adevărat, cea care se prăbuşise fusese sala cofetăriei Scala, aflată în apropiere.

ŞI VISELE AU SEMNIFICAŢIA LOR, DAR DEPINDE DE FELUL CUM ŞTII SĂ LE TĂLMĂCEŞTI

Într-o noapte m-am sculat din somn foarte agitat Avusesem un vis foarte urât Am visat că fratele cel mare, Gicu, care era şef contabil, se afla într-o cuşcă cu gratii groase, printre alte cuşti cu animale, care se înşirau pe cheiul portului Constanța. Eu eram căpitanul vasului in care se ambarcau cuştile cu animale ale circului pentru a fi transportate. M-am apropiat de cuşca în care se afla fratele meu. El mi-a arătat printre gratii o ceaşcă mare, cu urme de zaț de cafea, închipuind limpede o cruce pe care scria Mircea. Era numele celui de-al doilea frate al meu. Simțeam că se va întâmpla o mare nenorocire în familia noastră şi devenisem foarte trist. Ca de obicei, ne strângeam în fiecare sâmbătă şi duminica in casa bătrânească: se cânta, se dansa, se juca pocher, ne aminteam de năzbâtiile din copilărie, toți erau veseli, părinții, frații şi surorile. Singurul care era trist şi reținut eram eu. După puțin timp, fratele cel mare, Gicu, a fost arestat, pe motiv că deturnase o parte din fondurile C.A.P.-ului unde lucra. Avocatul angajat de noi mi-a explicat că suma deturnată există, dar, conform legilor, plusul se înregistrează şi minusul se plăteşte. La proces, avocatul Camenință, plătit de noi, nici nu ştia pe cine apără. După câteva amânări, s-a dat sentința în procesul respectiv: 4 ani de închisoare şi plata prejudiciului, cu drept de recurs. Dar la recurs i s-a dublat pedeapsa, deci 8 ani de închisoare. Mircea, celălalt frate, care era sigur că Gicu va primi o pedeapsă mică, a devenit foarte nervos, nu-i mai intra nimeni în voie, şi, într-o zi, i-a venit rău pe motocicletă, accidentându-se grav. In timpul acesta, eu îmi continuam visele sumbre, care mă puneau în legătură cu tot ce urma să se întâmple. Astfel, am văzut că eu, Gicu şi Mircea, ne-am prins de mână şi am început să urcăm un deal pe care erau trepte de ciment. La cea de-a 52-a treaptă, Mircea s-a împiedicat, a căzut şi a rămas acolo cu capul alungit ca un castravete. Eu şi celălalt frate am continuat să urcăm treptele în fugă. La cea de-a 62-a treaptă, a căzut şi el. Dar a rămas aşezat pe scară cu fața în sus. Am continuat să fug în sus, pe scară, singur, până am ajuns în vârful dealului. Cum v-am povestit în rândurile de mai sus, Mircea s-a accidentat grav şi după un chin de două luni a decedat, în vârstă de 52 de ani, în spitalul "Petrolul" din Ploieşti. Deci, în vis, cea de-a 52-a treaptă pe care căzuse. În noaptea în care a murit nu mă aflam lângă el. În schimb, l-am visat că era foarte tânăr şi a venit la mine, conducând un autobuz mare de culoare galbenă. M-a rugat să-i arăt drumul pe unde să iasă dincolo de hotarele oraşului, că de două luni se învârteşte pe străzi, într-o ceață deasă, şi nu vede nimic. L-am însoțit dincolo de barieră, prin ceață, el conducând autobuzul şi eu alergând pe jos, până a ieşit într-un loc luminos, cu multă verdeață. Eu m-am oprit, el a continuat drumul. Am apucat să-l întreb:
- Când te întorci, Mircea?
- Drumul meu este fără întoarcere, mi-a răspuns, şi a dispărut într-o clipă.

M-am trezit din somn foarte transpirat şi tot corpul îmi vibra ca o lamă de oțel prinsă în menghină peste care tragi cu un arcuş. M-am îmbrăcat în grabă, am luat un taxi şi în mai puțin de 20 de minute mă aflam la spital. Mimi, soția sa, aprinsese o lumânare la capul celui dispărut, frângându-şi mâinile de durere.

Dar nenorocirile din familie nu s-au oprit aici şi nici previziunile din visurile mele. După arestarea fratelui cei mare, veselia dispăruse din întâlnirile noastre familiale. Cât trăise, Mircea, se ocupase de soarta celui întemnițat. Strângea bani pentru pachetul cu alimente şi țigări, plus bani pentru avocat. Solidaritatea în familie era proverbială, toți contribuiau după puterile lor şi niciodată Gicu nu a rămas fără țigări sau pachet cu alimente. După accidentarea lui Mircea,

sarcina aceasta mi-a revenit mie. Mamei noastre nu i-am spus nici o vorbă despre moartea lui Mircea, şi aşa era distrusă de durere, ştiindu-l pe cel mai mare copil la închisoare. De câte ori întreba de Mircea i se răspundea că e trimis in Germania la specializare şi că va veni curând. După înmormântarea fratelui meu, am visat că la colțul blocului unde locuia sora mea Lucreția se afla un mormânt proaspăt şi pe crucea lui era scris "Mircea". Alături, un alt mormânt, propriu-zis o groapă de mormânt, pe jumătate săpată şi o cruce ce urma să fie pusă, pe care era scris numele de botez al mamei inele: Marina. După puțin timp, o vecină a întrebat-o pe mama când face parastasul lui Mircea ? Auzind adevărul despre soarta celui de-al doilea copil, pe care noi i-o ascunsesem, mama şi-a pierdut cunoştința. A căzut, s-a lovit la cap şi a paralizat. După trei luni de chinuri, în care timp a zăcut la pat, şi-a dat obştescul sfârşit, pronunțând numele celui mort. Visul meu cu mormintele de lângă bloc s-a repetat. De data aceasta, am văzut ambele morminte terminate. Timpul a trecut repede şi, după patru ani de detenție, fratele cel mare a fost eliberat din închisoare. Regimul aspru de detenție din Aiud şi alte închisori pe unde a fost mutat îi şubrezise rău sănătatea. La vârsta de 62 de ani, s-a dus şi el în lumea veşniciei. Deci, treapta a 62-a din visul meu, pe care vi l-am povestit.

La o şedință de spiritism şi hipnotism, ținută în familia Babone de pe strada Tomis din Băicoi, lua parte un grup gălăgios de tinere şi tineri, punând fiecare mediului câte trei întrebări. I-a venit rândul la dialog cu mediul celei mai frumoase domnişoare din grup, Anişoara, care era fiica gazdei
Întrebare:
- Ce-mi rezervă viitorul apropiat ? Răspunsul mediului:
– Un loc la cimitir.
Pentru moment, toți cei ce se aflau acolo au râs, crezând că mediul are chef de glume. Anişoara nu s-a sinchisit de răspuns şi, cu zâmbetul pe buze, a mai pus o întrebare mediului:
– Cum îl cheamă pe viitorul meu soț ? Răspunsul mediului:
– Dricul.
De data aceasta nimeni nu a mai râs. Eu am întrerupt şedința şi am explicat că şi spiritele mai glumesc. Asta ca să nu stric atmosfera de veselie, dar în gândul meu ştiam că mândrețea aceasta de fată nu va mai apuca să îmbrace rochia de mireasă, păşind voioasă spre altar, în alaiul nuntaşilor. Sumbră prevestire: după aproape trei săptămâni de la această şedință, Anişoara a fost găsită decapitată pe-o cale ferată în apropiere de Ploieşti. Acolo o găsise cantonierul de serviciu. Ucigaşul o aşezase special pe calea ferată după ce-i despărțise capul de corp, mizând pe faptul că, trecând trenul peste ea, anchetatorii vor fi duşi in eroare, crezând că-i vorba de o sinucidere.

Nu o dată am avut în viață perioade critice, dar niciodată nu am disperat. Forța aceasta miraculoasă, pe care am simțit-o în mine din copilărie, credința în reuşită si voința, însoțită de o putere mare de concentrare, au constituit cheia reuşitei mele. Prin anul 1956, am fost pus pe liber din serviciul pe care-l ocupam la Comitetul Organizatoric A.V.S.A.P. Ştiam că numai cei ce nu-şi vad de treabă şi chiulesc sunt vizați. Dar eu, fără să mă laud, munceam înzecit, şi pentru subalternii mei şi eram mult apreciat de superiori.

Mi-am permis să-l întreb discret pe căpitanul Gheorghe, şeful de cadre, care-mi era prieten, în legătură cu motivul.
- Păi, întâi, a zis el, nu eşti membru de partid şi al doilea, tatăl tău a fost primar într-un partid istoric.

Mi-a venit să râd. Ştiam că tata fusese economist, şi când a venit la putere guvernul "Cuza-Goga" din al cărui partid făcea parte, într-adevăr, a fost numit primar la Floreşti. N-a apucat să-şi ia funcția de primar în primire, că în şase zile a picat guvernul. Pentru aceste zile, cât a figurat în presă şi scripte ca primar, toată familia a tras consecințe în timpul regimului comunist.

Cum vă spun, am fost pus pe liber din serviciu şi unde mă adresam cu cerere de angajare la întreprinderi, uzine şi instituții, după ce mi se verificau actele, mi se răspundea: "Ne pare rău, dar posturile sunt blocate." Treptat, treptat, economiile mele au scăzut vertiginos şi ajunsesem să mănânc o dată pe zi puțină marmeladă sau halva cu pâine. A venit timpul să nu-mi mai permit decât pâine goală şi să beau apă. Îmi ziceam în gând: "Doamne, Iisuse Hristoase, tu ai postit că ai vrut, patruzeci de zile cu pâine şi apă, pe când eu sunt constrâns de buget s-o fac şi nu se ştie dacă nu te-oi întrece." Parcă Dumnezeu mi-a ascultat ruga. Întâmplător, m-am întâlnit cu colonelul Oganovici, care m-a întrebat, mirat, de ce am slăbit aşa ? După ce m-a ascultat cu atenție, mi-a zis: "Uite, ascultă la mine, la Ministerul de Interne au mare nevoie de un radiotelegrafist, care să cunoască bine şi radiotehnica." După ce m-a îndrumat unde să mă prezint, mi-a zis să nu spun nici în ruptul capului cine m-a informat. A doua zi, m-am prezentat la adresa indicată cu toate certificatele şi diplomele mele, plus Brevetul maritim internațional de radiotelegrafist. La poarta de intrare era un tânăr plutonier proaspăt bărbierit, cu un zâmbet distins pe față. L-am salutat cu voioşie, privindu-l fix in ochi, şi i-am zis:
- Am venit să concurez pentru postul de radiotelegrafist ce-l aveți liber.
Fără să-mi verifice actele, plutonierul a pus mâna pe telefon, a format un număr şi a zis:
- Tovarăşe maior Mărgineanu, a venit tânărul pe care-l aşteptați.
După puțin timp, a coborât pe scara interioară un ofițer frumos, înalt, cu mustăcioară, care după ce mi-a strâns mâna, m-a bătut prieteneşte pe umăr şi mi-a zis:
- Te aşteptam de alaltăieri. Ştii, trebuie să fii verificat de-o comisie de specialitate şi după ce-şi dă avizul favorabil începi serviciul, că verificarea de cadre este făcută de organele noastre. Poți, in felul acesta, să iei în primire postul chiar mâine.
În gândul meu îmi ziceam, Doamne, ce mă confundă ! Cine ştie pe cine aşteptau, dar acuma dacă am intrat în horă trebuie să joc. Am fost introdus într-o sală mare, capitonată cu pânză roşie. La mijloc erau câteva scaune şi sala se prelungea cu un fel de scenă joasă, pe care se aflau, la stânga şi la dreapta, două stații de emisie-recepție tip LORENTZ şi REDIFON. Între ele, o tablă şcolară şi un birou masiv cu sertare.

După puțin timp, a sosit şi comisia de verificare, care a ocupat toate scaunele. Un colonel m-a întrebat dacă ştiu caracteristicile stațiilor respective. Lucrasem în Marină cu acest tip de stații şi le cunoşteam bine. Am descris cu lux de amănunte tot ce ştiam şi pe tabla şcolară am calculat lungimea de undă în funcție de schimbarea circuitelor oscilante ale fiecărei stații. Comisia a fost foarte mulțumită.
- Ei, acum să trecem la partea practică, a zis un membru al comisiei, care purta peste uniformă un halat albastru, bine apretat. Ambele stații sunt defecte, examinați-le şi spuneți-ne în cât timp le puteți depana, aveți pe birou şi schemele de principiu. Am răspuns că nu am nevoie de scheme. După verificarea stației RODIFON am spus:
- Circuitul anodic este întrerupt, alimentarea filamentelor e în scurt-circuit cu grilele supresoare. Cealaltă stație avea condensatoarele de filtraj blocate şi trei rezistențe dezlipite de la locul lor şi lipite aiurea.
- Bravo, a zis tovarăşul în halat, despre care am înțeles că-i inginer. Acum spune-ne în cât timp ai putea remedia pana?

- În cel mult 20 de minute - am răspuns.
- Să vedem şi minunea asta, şi al nostru eşti.

Am luat trusa cu scule, ce se afla pe birou, cutia cu componente electronice şi am început depanarea. După un sfert de oră de muncă, totul a fost pus la punct. Dovada că, apăsând pe manipulator, becul de control cu neon se aprindea in ritmul emisiei. Am fost felicitat de toți membrii comisiei şi mi-au urat serviciu plăcut. După plecarea comisiei, maiorul Mărgineanu s-a instalat la birou, a deschis un registru şi a început să mă întrebe: numele şi prenumele, anul naşterii, localitatea etc.

- Dă-mi carnetul.

Eu i-am dat buletinul.

- Nu ăsta, cel roşu.

I-am dat carnetul de sindicalist, care avea copertele roşii. După ce 1-a deschis, mi s-a adresat puțin enervat:

- Carnetul de partid îl vreau!
- Păi, nu sunt membru de partid, am răspuns eu cu părere de rău. A făcut ochii mari, s-a uitat mirat la mine, a scos din buzunar un notes, l-a consultat, s-a mai uitat o dată la mine şi m-a întrebat cine m-a trimis acolo.
- Nu m-a trimis nimeni, am venit eu, că am auzit vorbindu-se în tramvai că aveți liber acest post.
- Ia auzi, comedie, secretele noastre, discutate în tramvai ! Aşteaptă tu aici, a spus, şi a ieşit din sală.

Doamne, cum s-au năruit speranțele mele ! Inginerul cu halatul albastru, când să iasă din sală, s-a adresat către maior zicându-i:

- Mărginene, îl încadrezi la categoria de salarizare maximă şi dacă are nevoie îi faci formele pentru un avans pecuniar.

Atunci, în mintea mea, mi-am zis: când plec de-aici merg la Gambrinus, mănânc şi eu o friptură şi beau o halbă de bere, poate chiar două, că mi-a pus Dumnezeu mâna în cap cu serviciul ăsta. Uşa de la intrare s-a deschis, făcându-mă să revin la realitate. în prag au apărut toți membrii din comisie, care nu au mai luat loc pe scaune. Fiecare, de data aceasta, mă întreba cum de am ştiut de existența postului liber de radiotelegrafist ? Cine mi-a înlesnit intrarea în instituție ? O dată cu cei din comisie mai venise şi un individ scund de statură, grăsuț la corp, cu chelie şi purtând ochelari cu lentile groase. Acesta mi-a spus să-l urmez. După ce am străbătut un culoar întortocheat, m-a introdus într-o cameră, în care se aflau două birouri şi trei scaune. A scos din sertarul primului birou un chestionar cu vreo patru foi mari, în care erau scrise numai interogative: Cum mă numesc ? Unde sunt născut ? Ce sunt părinții ? Dar bunicii ? Ce politică au făcut şi câte alte întrebări, în total vreo cincizeci.

- Răspunzi corect la fiecare întrebare, în scris. Peste vreo oră şi jumătate, vin să văd ce-ai scris şi vom mai sta de vorbă.

A ieşit, încuind uşa pe dinafară. Rămas singur, mă gândeam la iluziile ce mi le făcusem. Am răspuns doar la câteva întrebări din chestionar: numele, prenumele şi unde m-am născut, specificând şi anul. Am sărit peste celelalte întrebări oprindu-mă acolo unde figura întrebarea dacă am fost în străinătate ? Cu ce ocazie ? Si unde ? Fiind marinar, am scris: Da, în Italia, Franța Cehoslovacia, Viena etc. La celelalte întrebări nu am mai răspuns. Spre sfârşitul chestionarului era o pagină goală şi sus scria: Dacă mai are ceva de adăugat. Acolo am scris încet şi frumos: Dumnezeu mi-a îndreptat paşii spre locul unde sunt acum. Nimic fără Dumnezeu. Cel ce caută să mă pedepsească greşeşte şi pedeapsa se va răsfrânge asupra sa şi a familiei sale. Nu caut decât un

loc de muncă şi-i voi găsi cu siguranță. Dați-mi drumul de-aici, că nu sunt spion şi nici străin de țară. Aici m-am născut, aici am crescut. Pentru această țară şi poporul ei am luptat pe mare în timpul războiului şi sunt mândru că sunt român. Aşa să mă ajute Dumnezeu ! Şi am iscălit. Mi-am lăsat capul între mâini şi cu coatele sprijinite pe birou am început să mă gândesc intens la cel ce-mi dăduse formularul să-l completez. Simțeam că o forță magnetică radia din tot corpul meu, depărtându-se de mine. Peste ochii mei închişi s-a lăsat o lumină albăstruie şi atunci am văzut o încăpere luminată în care se afla cel vizat de mine, stând de vorbă cu doi ofițeri. Auzeam până şi discuția dintre ei:
- Îl fac eu, zicea dânsul, să-mi spună şi țâța care a supt-o de la maica-sa.
În timpul acesta, eu îi dădeam sugestii mentale ca: "Vino şi dă-mi drumul să plec. " Vă precizez că nu părăsisem biroul în care eram încuiat, dar forța gândului meu trecuse prin zidurile încăperii. Deci, mă dedublasem. Continuam să-l privesc pe individ şi să-i sugerez ideea eliberării mele. Pe măsură ce-i priveam cu ochii gândului, fața i se gălbejea, devenea nervos. S-a ridicat şi a pornit spre locul unde eram închis. Mersul îi era nesigur, fiind cuprins de o uşoară tremurătură. A descuiat biroul în care mă aflam şi fără să se uite la ce scrisesem pe chestionar, mi-a zis:
- Pleacă şi să nu mai dai pe aici.
- Vă rog, conduceți-mă până la scară, i-am zis eu simțindu-l robul voinței mele. S-a conformat, m-a luat prieteneşte de mână, am străbătut culoarul şi când am ajuns la scara interioară a strigat la cel care era de serviciu, altul decât cel de dimineață:
- Hei, Marine, dă-i drumul dânsului să plece.

După vreo lună de zile, m-am întâlnit cu plutonierul cel scund, cu acel zâmbet caracteristic ce-i flutura pe față, cel care fusese de serviciu când m-am prezentat la M.A.I. pentru angajare. M-a recunoscut şi mi-a strâns mâna prieteneşte. Am vrut să-i cer iertare pentru consecințele trase atunci când m-a lăsat să intru în instituție fără să mă legitimeze. A râs cu poftă şi mi-a răspuns: "Tot datorită dumneavoastră am scăpat nepedepsit, că l-ați influențat pe şeful de cadre şi nici nu şi-a dat seama când v-a dat drumul să plecați. Noroc că un adjutant a fost martor când a strigat de pe scara de intrare, jos, la cel ce mă înlocuise, spunând să vă lase să plecați. "

Atunci mi-am dat seama că puterea de gândire, credința, voința şi influența personală au fost elementele de bază care m-au scăpat şi pe mine de consecințe.

Vă mai povestesc o întâmplare din noianul celor petrecute şi răstălmăcite de mine. Din economiile mele, făcute din salariu, ajunsesem să depun la CEC suma de 10.000 de lei, pe două carnete de câte 5.000 de lei fiecare, cu câştiguri în autoturisme. La fiecare trimestru, după tragerea la sorți, verificam dacă din cele două carnete a ieşit vreunul câştigător. Eram liniştit şi-mi vedeam de treabă. De altfel, nu-mi era nădejdea in cele două carnete pentru a-mi schimba vechea maşină D.K.W., pe care o îngrijeam şi mi-o reparam singur. Îmi era dragă şi-o botezasem cu numele de Mona Lisa, iar soția mea îi zicea Rablisa, pentru că era veche, fabricată în anul 1939. Greu, ca dintr-un salariu de profesor să strângi bani pentru un autoturism nou. Dar când vrea Dumnezeu se întâmplă şi minuni. Pe la începutul trimestrului doi al anului 1972, am început sa visez, noapte de noapte, că merg la CEC să completez actele pentru a-mi ridica un autoturism "Dacia-1300". Începuse să mă îngrijoreze situația visurilor mele, prea se repetau şi altceva nu mai visam, deşi nu-mi era gândul la aşa ceva. S-a publicat şi lista libretelor câştigătoare pe trimestrul doi. Am verificat carnetele, confruntându-le cu liste de pe ziar. Unul din librete avea numerele mâzgălite de prea multă cerneală de la maşina de tipărit. N-o fi tocmai el câştigător, mi-am zis, şi am verificat celălalt libret. Până la urmă, nimic. Visul cu câştigul s-a repetat şi in următoarele

nopți. Mă hotărâsem să mă destăinui unui psihiatru, dar nu a mai fost nevoie. Intr-o dimineață, a sunat telefonul şi o doamnă cu o voce dulce a zis:
- Aici agenția CEC, casa domnului profesor X ?
- Da, doamnă.
- Suferiți de inimă ?
- Nu, păcatele mele, am o inimă de leu.
- Atunci vă anunțăm că figurați pe lista fericiților câştigători de autoturisme.
- Of, Doamne, am exclamat eu nervos, iar visez.
- Nu, domnule, nu visați. Vom veni la dumneavoastră să vedem libretul.

Am lăsat receptorul pe telefon şi mă gândeam: este vis, că altfel mă chemau la CEC cu libretul, nu m-ar fi anunțat că vin ei la mine. Este adevărat ca agenția CEC era situată în Piața Progresul, vizavi de blocul in care locuiam, deci foarte aproape.

Soneria de la intrare m-a făcut să mă conving că nu era un vis. Am primit în casă pe cele două doamne de la CEC şi le-am arătat libretele.
- Acesta-i cel câştigător, a zis una dintre doamne, arătându-mi carnetul cu numărul neclar din cauza cernelii prea gros aplicată la tipărit.
Mi-a venit în gând o idee: am scos din sertarul şifonierului şase sute de lei, ce-i aveam de rezervă. Am dat unei doamne 300 de lei şi celeilalte 300 de iei, zicând în gând: "Dacă-i vis, să piară odată cu banii dați. Dacă-i realitate, cu atât mai bine. " Doamnele au băgat banii in poşete, rostind scuzele de rigoare: "Vai, nu trebuia, noi am vrut să vă facem o bucurie.

În noaptea următoare şi in următoarele nopți nu am mai avut visele ce-mi prevesteau câştigarea autoturismului, dar nici somn n-am mai avut. Mă sculam din pat şi plecam să studiez mai bine autoturismele "Dacia", care erau destul de rare pe timpul acela. Într-o noapte, când nu aveam somn, împins de curiozitate, am pornit-o spre stația de tramvai Toporaş să mai văd "Daciile" care erau parcate în fața blocurilor. Le vedeam eu şi ziua, dar noaptea parcă aveau un farmec aparte. După ce am studiat vreo patru maşini, la a cincea am pus mâna streaşină la ochi, să văd mai bine în interior, unde proprietarul montase la bord un ceas strălucitor şi aşezase peste perne şi spătar blănuri albe. Aşa o să fac şi eu, îmi ziceam, dar n-am apucat să-mi termin gândul că o mână puternică m-a apucat de ceafă ca un cleşte uriaş şi o voce gravă mi s-a adresat:
- Hotărăşte-te odată pe care vrei s-o spargi !

Norocul meu a fost că unul dintre membrii echipajului din maşina poliției îmi fusese elev şi m-a recunoscut ca om cinstit. Cu toate acestea, n-am fost scutit să nu fiu dus la postul de poliție de pe strada Stoian Militaru şi să dau o declarație despre plimbările mele nocturne. Am specificat că am câştigat la CEC prin carnetul 764-208-4386, la tragerea la sorți a trimestrului doi 1972 (nr. curent din ziarul "România Liberă" din ziua de 29 iulie 1972, pag. a 7-a) şi nu mai am somn până nu intru în posesia ei.

Nu pot încheia rândurile de față până nu vă relatez şi o altă întâmplare petrecută mai recent. După ce primisem trei diplome de onoare din partea organizației de pionieri pentru merite deosebite în munca cu elevii, am fost primit în rândurile membrilor de partid, la sectorul 5. Totdeauna eram o prezență activă la învățământul de partid. Asta nu însemna că nu aveam şi eu vederile mele politice, pe care nimeni nu le putea exprima liber. Prin luna iunie a anului 1989, am început să visez că multă lume, femei, bărbați şi copii, lucrau la destrămarea centurii roşii ce încingea hotarele țării. Visul se repeta şi se îmbogățea cu noi amănunte. Astfel, vedeam că brâul roşu ce încingea țara, era legat cu 72 de panglici de coroana unui stejar ce se afla la mijloc.

Frunzele stejarului începuseră să se îngălbenească şi să le bată vântul din toate direcțiile. Curenți de aer, însoțiți de ploi acide, decolorau pânzele roşii şi panglicile cu care era legat stejarul. Presimțea că regimul comunist din România se clătina, după cum mă avertizau visele. Aşa că m-am hotărât să nu mai plătesc cotizația de partid.
- De ce, tovarăşe? m-a întrebat mizată tov. Kovaci, secretara de partid.
- Pentru că până la sfârşitul acestui an, regimul comunist din România va dispărea.
- Vai, tovarăşe, ți-ai ieşit din minți şi, punându-mi mâna pe frunte, să vadă dacă nu cumva mi s-a ridicat temperatura, a adăugat:
- Bine că nu-i altcineva aici să te audă, că ai păți-o.

De atunci, în fiecare lună când plăteam cotizația de partid, secretara mă amenința cu degetul şi făcea din cap semne de mustrare spre mine, iar eu ii răspundeam că nu s-a sfârşit anul.

Între timp, visele mele politice au căpătat o frecvență din ce în ce mai mare. Furtuna ce lovea cu urgie stejarul şi brâul roşu se întețea. Au urmat evenimentele de la Timişoara şi în noaptea de început am văzut un preot catolic tămâind stejarul şi pe cei ce căutau să-l susțină să nu-l ia furtuna. Revoluția a luat amploare şi s-a extins în toată țara. Ultimul vis de acest fel l-am avut pe 24 decembrie, când am văzut stejarul năruindu-se şi din coroana lui au pornit spre cer două păsări mari negre şi altele mici şi sprintene, dar fără aripi, pe care lumea înfuriată căuta să. le calce în picioare, spunând că au ciocurile otrăvite. Odată căzut, stejarul a prins sub crengile sale mii de oameni tineri şi bătrâni, ce lucrau la destrămarea chingilor roşii care legau hotarele țării cu tulpina stejarului. Din pânzele roşii şi panglici, a țâşnit sânge, ce a stropit blocurile, casele şi străzile oraşelor, în vuietul infernal al unui marş funebru.

Toate cele povestite în această carte sunt evenimente petrecute şi redate fără nici o exagerare. Personajele poartă nume autentice şi multe sunt încă în viață. Pentru cei din MARINA REGALĂ ROMÂNĂ, am dat funcțiile şi gradele pe care le aveau în perioada respectivă. Am scris aceste rânduri pentru a pune la îndemâna celor care se vor ocupa cu elucidarea acestor fenomene un material bogat de studiu.

Veşnic mi-am pus întrebarea şi mi-o mai pun încă: de ce dintre cei şapte copii, câți am fost la părinți, numai mie mi-a dat Dumnezeu harul tămăduirilor, precum şi celelalte însuşiri despre care relatez în această carte ?